

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 54 / IV legislatura / Tercer període

Dijous, 17 de juny de 1993

Ple del Parlament

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió plenària núm. 31

Segona i darrera reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i set minuts.

Preguntes (Punt quinze de l'ordre del dia.)

Preguntes al Consell Executiu sobre el Saló de l'Ensenyament de l'any 1993 (Reg. 10375) i sobre la possible influència del Saló de l'Ensenyament de l'any 1993 en l'orientació acadèmica dels estudiants i llurs pares (Reg. 10376)

El Sr. Jané (CIU) n'anuncia la retirada (p. 2510).

Preguntes al Consell Executiu sobre les mesures previstes per a impedir la desaparició de les petites explotacions agràries (Reg. 10062), sobre els expedients presentats a l'empara del Decret 1887, del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (Reg. 10063), sobre les raons per les quals han estat exclosos vint-i-dos afectats de les subvencions per a pal·liar els danys produïts per les ventades en el terme municipal d'Alfés (Segrià) el 29 de setembre de 1992 (Reg. 10064), sobre la possibilitat que l'Institut Català de Crèdit Agrari renegociï amb els fructicultors lleidatans els deutes que hi tenen (Reg. 10282), sobre el

SUMARI (2)

nombre d'agricultors lleidatans afectats per requeriments de pagament i notificacions d'embargament de l'Institut Català de Crèdit Agrari (Reg. 10283) i sobre les mesures preses o previstes per a ajudar els agricultors de la conca del Segrià afectats per la calamarsada del dia 26 d'abril de 1993 (Reg. 10335)

Formulació: Sr. Llorens (P) (p. 2510).

Resposta: conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 2510).

Repregunta: Sr. Llorens (P) (p. 2512).

Segona resposta: conseller (p. 2513).

Preguntes al Consell Executiu sobre el termini previst per al lliurament de les obres del carrer Alps, a Cornellà de Llobregat (Reg. 8946) i sobre les raons de l'endarreriment de les obres del carrer Alps, a Cornellà de Llobregat (Baix Llobregat) (Reg. 8947)

Formulació: Sr. Rañé (S) (p. 2514).

Resposta: conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 2514).

Repregunta: Sr. Rañé (S) (p. 2515).

Segona resposta: conseller (p. 2515).

Pregunta al Consell Executiu sobre la data prevista per a iniciar les obres de construcció de l'Escola Oficial d'Idiomes de Lleida (Segrià) (Reg. 9227)

Formulació: Sr. Pueyo (ERC) (p. 2515).

Resposta: conseller d'Ensenyament (p. 2516).

Repregunta: Sr. Pueyo (ERC) (p. 2516).

Segona resposta: conseller (p. 2516).

Preguntes al Consell Executiu sobre un assassinat esdevingut la nit del 14 al 15 de desembre de 1992 a l'Hospitalet de Llobregat (Reg. 9434) i sobre les investigacions d'un assassinat esdevingut la nit del 14 al 15 de desembre de 1992 a l'Hospitalet de Llobregat (Barcelonès) (Reg. 9435)

Formulació: Sr. Portabella (ERC) (p. 2516).

Resposta: consellera de Governació (p. 2517).

Repregunta: Sr. Portabella (ERC) (p. 2518).

Segona resposta: consellera (p. 2518).

Preguntes al Consell Executiu sobre els projectes de variants de la carretera N-152 al seu pas pels nuclis urbans de Sant Quirze de Besora i Montesquiu (Reg. 9471), sobre les previsions d'execució del Pla de carreteres de Catalunya en relació amb la carretera N-152 al seu pas pels nuclis urbans de Sant Quirze de Besora i Montesquiu (Reg. 9472) i sobre el calendari previst per a la redacció i l'execució del Pla de carreteres de Catalunya en relació amb la carretera N-152 al seu pas pels nuclis urbans de Sant Quirze de Besora i Montesquiu (Reg. 9473)

El president n'anuncia la retirada (p. 2518).

Preguntes al Consell Executiu sobre el futur Institut de Desenvolupament de les Terres de l'Ebre (Reg. 9551) i sobre l'aprovació de l'organisme autònom Institut de Desenvolupament de les Terres de l'Ebre (Reg. 9552)

El Sr. Farrés (IC) n'anuncia el decaïment (p. 2519).

Preguntes al Consell Executiu sobre les preguntes a respondre per escrit que el Departament de Benestar Social no ha respost (Reg. 9601) i sobre les dificultats que el Departament de Benestar Social té per donar compliment a allò que estableix l'article 133.10 del Reglament del Parlament (Reg. 9602)

Formulació: Sra. Barenys (S) (p. 2519).

Resposta: conseller de Benestar Social (p. 2519).

Repregunta: Sra. Barenys (S) (p. 2519).

Segona resposta: conseller (p. 2519).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la promoció de modificacions a la legislació penitenciària a fi que siguin respectats els drets de les persones privades de llibertat (Reg. 8299) (Punt novè de l'ordre del dia.)

Formulació: Sr. Farrés (IC) (p. 2519).

Resposta: conseller de Justícia (p. 2521).

Rèplica: Sr. Farrés (IC) (p. 2522).

Contrarèplica: conseller (p. 2523).

Modificació de l'ordre del dia

El president proposa una modificació de l'ordre del dia pel que fa referència a introduir una interpeHació d'urgència. La modificació és aprovada per assentiment (p. 2524).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general de gestió dels residus industrials tòxics o especials (Reg. 11273)

Formulació: *Sr. Madueño (S) (p. 2524).*

Resposta: *conseller de Medi Ambient (p. 2526).*

Rèplica: *Sr. Madueño (S) (p. 2527).*

Contrarèplica: *conseller (p. 2528).*

Modificació de l'ordre del dia

El president proposa una modificació de l'ordre del dia pel que fa referència a la posposició dels punts desè, onzè i dotzè de l'ordre del dia, la qual és aprovada per assentiment (p. 2529).

Reiteració de la votació de la Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la política del sistema de finançament (Reg. 10065) (Punt tretzè de l'ordre del dia.)

La secretària primera en llegeix el text (p. 2529).

El Sr. Curto i Casadó (P) (p. 2529), el Sr. Clotas (S) (p. 2529) i el Sr. Escudé (CIU) (p. 2529) intervenen per una qüestió d'ordre.

Votació del primer punt: aprovat per 76 vots a favor, cap en contra i cap abstenció (p. 2530).

Votació de la resta de la Moció: aprovada per 76 vots a favor, 19 en contra i 3 abstencions (p. 2530).

Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre els regs agraris de Catalunya (Reg. 10536) (Punt catorzè de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Llorens (P) (p. 2530).

Posició dels grups: Sr. Fuentes (IC) (p. 2532), Sr. Pueyo (ERC) (p. 2532), Sr. Vilalta i Oliva (S) (p. 2533) i Sr. Companys (CIU) (p. 2534).

El Sr. Curto i Casadó (P) intervé per contradiccions (p. 0000) i el Sr. Companys li respon (p. 2535).

Votació del primer punt: rebutjat per 34 vots a favor, 61 en contra i 3 abstencions (p. 2535).

Votació del segon punt: rebutjat per 38 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció (p. 2535).

La sessió s'aixeca a la una del migdia i un minut.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 31.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i la lletrada Sra. Andreu.

Al banc del Govern seuen la consellera de Governació i els consellers d'Ensenyament, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, de Justícia, d'Indústria i Energia, de Benestar Social i de Medi Ambient.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Preguntes

Passem al quinzè punt de l'ordre del dia, que són preguntes amb resposta oral.

Preguntes acumulades relatives al Saló de l'Ensenyament de l'any 1993

La primera pregunta és sobre el Saló d'Ensenyament de l'any 1993, que formula el diputat senyor Jaume Jané. Té la paraula.

El Sr. JANÉ: Gràcies, senyor president. Li prego que doni per retirada la pregunta número 1 i també la número 2.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Queden retirades.

Preguntes acumulades relatives a les petites explotacions agràries

La pregunta número 3, sobre les mesures previstes per impedir les aparicions a les petites explotacions agràries, que formularà el diputat senyor Josep Ignasi Llorens i Torres, que té la paraula.

El Sr. LLORENS: Senyor president, bon dia. El que voldria és demanar-li permís per poder-les acumular totes, perquè n'hi ha diverses, s'ha pogut veure, a l'ordre del dia.

El Sr. PRESIDENT: En té quatre.

El Sr. LLORENS: Llavors seria acumular...

El Sr. PRESIDENT: Quatre.

El Sr. LLORENS: ... la 3, la 4, la 5, la 6 i, si hi entressin, la 13 i la 14.

El Sr. PRESIDENT: D'acord.

El Sr. LLORENS: La pregunta número 3 és preguntar al Consell Executiu sobre les mesures previstes per impedir la desaparició de les petites explotacions agràries..., la faig al senyor conseller.

La pregunta número 4, també al senyor conseller: és preguntar-li sobre el número d'expedients presentats a l'empa-

ra del Decret 1887 i quin és el seu estat actual de tramitació.

La pregunta número 5 és sobre les raons per les quals han estat exclosos vint-i-dos afectats de les subvencions per a pal·liar els danys produïts per les ventades en el terme municipal d'Alfés, produïdes el 29 de setembre de 1992.

La pregunta 6 és preguntar sobre la possibilitat que l'Institut Català de Crèdit Agrari renegociï amb el fructicultors lleidatans els deutes que hi tenen.

Sobre aquest mateix assumpte, la pregunta número 13, formulada d'una altra manera, per preguntar sobre el nombre d'agricultors lleidatans afectats pel requeriment de pagaments i notificacions d'embargament de l'Institut Català de Crèdit Agrari.

I, per últim, la pregunta número 14 fa referència a les mesures preses o previstes per ajudar els agricultors de la conca del Segrià afectats per la calamarsada del dia 26 d'abril de 1993.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Té la paraula el senyor conseller.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA (Francesc Xavier Marimon): Sí, senyor president. Senyors diputats, bé, la primera pregunta quant al tema de petits agricultors, que en la seva pregunta diu que jo vaig fer unes declaracions i ja crec que va quedar aclarit en una anterior intervenció, que va ser una mala interpretació del periodista, doncs, jo mai vaig dir que havien de desaparèixer les petites explotacions, sinó que vaig dir que havien de desaparèixer les petites parcel·les, que no és pas el mateix, no?

Des del Departament d'Agricultura fem tot el possible per consolidar i promoure, doncs, l'ampliació de la superfície d'explotació de totes les petites explotacions. Llavors, doncs, hi ha tot un seguit d'ordres, doncs, des de l'Ordre de l'1 de juny del 92, en què s'estableixen els ajuts per a la millora de l'eficàcia d'estructures agràries, que són els plans de millora; el Decret 42 del 89, també al règim d'ajuts per a l'adquisició de finques amb la finalitat de consolidar la base territorial, suficient per assegurar la viabilitat de l'empresa... Bé, després hi ha tot un seguit d'altres petites ordres que serveixen, però nosaltres també he de dir que l'aspecte de ressaltar que solament no es discrimina sinó que es potencia l'empresa petita agrària és que el tractament que nosaltres fem, doncs, per a les subvencions i perquè s'hi pugui acollir la gent, doncs, partim que vostè sap que la renda provinent de l'explotació sigui major al 50%, doncs ja el considerem agricultor a títol principal, que si la renda provinent de l'activitat agrària és major del 25% de la renda total i el treball igual o superior al 50%, doncs també la considerem.

Vol dir que procurem incloure dintre de totes les possibilitats d'ajuda tots els agricultors possibles.

A la segona pregunta, corresponent al 1887, en aquest moment hi ha cursades 1837 peticions, de les quals, n'hi ha tramitades 1352. D'aquestes, doncs, n'hi ha tot un seguit..., si a vostè li interessa també per capítols, també li podria mencionar a què corresponen. De primera instal·lació de joves, els expedients presentats són 413, els aprovats en

aquest moment són 205. Corresponen: 22 a Barcelona, 32 a Girona, 126 a Lleida i 25 a Tarragona; aquests són els aprovats. Els demanats són 61 a Barcelona, 39 a Girona, 184 a Barcelona i 129 a Tarragona. Per un import de 606 milions de pessetes, no?

En plans de millora n'hi ha 592 presentats. N'hi ha 492 d'aprovats, que corresponen –li diré els presentats, dels aprovats ja veu vostè el percentatge–: són 148 a Barcelona, 57 a Girona, 232 a Lleida i 155 a Tarragona; per un valor de 132 milions de pessetes.

D'introducció a la comptabilitat n'hi ha 73 presentats, n'hi ha 24 d'aprovats, que corresponen 8 a Barcelona, 4 a Girona, 56 a Lleida i 5 a Tarragona. El valor total són pràcticament 11 milions de pessetes.

Per a l'agrupació de gestió, només n'hi ha 4 de presentats a Barcelona, per un valor de 12 milions de pessetes. Per a mesures forestals, n'hi ha presentats 2 a Barcelona, 11 a Lleida i 2 a Tarragona. Són 15 en total. N'hi ha d'aprovats, en aquest moment, 7 i la subvenció són dos milions i mig. I per compra de terres n'hi ha presentats a Lleida i a Tarragona, però només n'hi ha presentats 2, per un valor de..., a veure... *(Pausa.)* No hi ha el valor; en aquest moment són uns expedients en tràmit.

I per a beques, doncs, n'hi ha de sol·licitades 85 a Barcelona, 87 a Girona, 500 a Lleida i 173 a Tarragona, que són 845, per un valor de vora vint milions de pessetes.

Aquest és l'estat actual del 1887.

La següent pregunta... *(Pausa.)* Sí, era els ajuts per subvenir a les despeses i els danys originats per les ventades al terme municipal d'Alfés, del Segrià. Bé, jo crec que la pregunta que vostè fa ve donada per una informació de premsa i, probablement, per un petit problema que va sorgir en el mateix poble. De fet, la relació dels afectats era de vint-i-dues persones, si bé és cert que hi havia tres persones, que eren tres persones joves que havien muntat unes granges de vedells, que van sofrir uns danys excepcionals. Llavors, en la valoració que es va fer hi va haver unes diferències de valoració entre diferents tècnics i llavors el que sí que a tothom semblava clar era que els tres afectats primers era claríssim i tothom hi va estar d'acord, pel mateix i per no ajornar-ho vam fer la resolució, i, en aquest moment, des de fa pràcticament un mes està aplicada la resolució a les altres dinou persones, perquè vam haver de fer valer el criteri dels tècnics del Consell Comarcal en la valoració dels danys, però després jo, amb molt de gust, li puc donar la relació de tots, però sí que li he de dir que a Alfés s'ha contemplat tothom i cada un de tots els afectats.

Si hi va haver aquesta diferenciació, era senzillament perquè hi havia tres afectats que es veia molt clarament i que tothom hi estava d'acord; i en canvi, en la valoració dels altres afectats hi havia una diferència de criteris de danys entre una valoració d'arquitectes o enginyers particulars i els de l'Ajuntament, i llavors nosaltres vam sotmetre-ho a consideració del Consell Comarcal, que va fer –per dir-ho d'alguna manera– d'home bo. En aquest moment hi ha una total entesa entre tothom, perquè les diferències tam-

poc eren notables, però bé, sí que van sortir unes petites diferències, i el tema està resolt. Si vol, aquí li porto còpia de la resolució, però ja està arreglat.

(Pausa.)

La següent pregunta era de l'Institut Català de Crèdit Agrari, i renegociar amb els fructicultors lleidatans els deutes que hi tenen. Jo, en principi, li he de dir com a filosofia que l'Institut Català de Crèdit Agrari sempre està disposat –sempre està disposat– a renegociar els deutes. Ara, quan l'interessat no es presenta, ni que se'l requereixi, evidentment, arriba un moment en què s'executen. També he de dir que en aquesta pregunta concreta, que és el tema dels crèdits aquells de la fruita, nosaltres..., s'ha enviat –o sigui, no s'està executant ningú, això també li ho he de dir–, s'ha enviat la notificació que s'executarà a tretze persones. He de dir que n'hi havia 561, d'aquests préstecs, per un import de 1.349 milions de pessetes, i que resta un capital viu de 820 milions de pessetes.

Aquests agricultors que se'ls ha notificat he de dir que són la gent que no ha pagat; que no ha pagat, no aquest any, sinó l'any anterior. Nosaltres, aquest any, veient la dificultat del sector, vam fer una moratòria mitjançant la qual assumíem els interessos. Al Departament d'Agricultura, hi havia una moratòria d'un any en el pagament. El que passa és que hi havia senyors que de l'any anterior no havien pagat les quotes –i alguns amb anterioritat; més ben dit, hi ha algun senyor que no havia pagat mai–, i llavors entenem que nosaltres hem d'executar. Ara, jo sí que li ho dic: si qualsevol d'aquestes tretze persones ve a l'Institut Català de Crèdit Agrari i vol renegociar el seu deute, nosaltres l'escoltarem. De totes maneres, evidentment, demostra que de 561 préstecs, que tothom els compleixi exceptuant tretze persones, vol dir que les mesures aplicades han estat correctes.

La següent pregunta era també referent als préstecs de l'Institut de Crèdit Agrari referents a altres temes. Molt bé, jo li ho llegiré perquè això és més... Aquests requeriments..., bé, aquestes cartes que hem enviat ara, primer, no podem considerar-les com a requeriments de pagaments; senzillament el que hem fet és recordar a la gent, doncs, que estan impagats i que han de pagar. I tampoc les cartes –i segurament vostè en deu tenir alguna–; veurà que no especifiquem una data límit de pagament; sí que els estem dient que són impagats i que si no ens vénen a veure, o si no paguen o s'atansen, doncs, que executarem. Però, en principi, la carta com a tal es pot entendre com un anunci, però mai no es pot –ho dic per la seva pregunta– entendre com un requeriment de pagament, perquè no ho és.

El nombre de préstecs formalitzats per l'Institut de Crèdit Agrari amb agricultors de les terres de Lleida que estan afectats per aquest requeriment és de 87, per un import de 288 milions de pessetes. De totes maneres he de dir que això, que pot semblar molt alt, n'hi ha 50 que corresponen a una cooperativa i que s'emporten 250 milions de pessetes; vol dir que és la cooperativa de Balaguer. En realitat, doncs, els agricultors afectats fora d'aquesta cooperativa, com comprendran, si n'hi ha un plec que és de 250 i el total és de

288, els agricultors que requerim, doncs, són molt poquets, no? Bé, és un tema que són persones, doncs, que no compleixen els acords pactats amb l'ICCA i que entenem que se'ls ha d'executar; se'ls haurà d'executar. Però, ja dic, de moment només és un avís. I en cas de la cooperativa de Balaguer, doncs, estem treballant amb la Junta per veure de trobar-hi una solució possible. Però he de recordar que aquests préstecs són préstecs particulars d'aquestes persones que no són de la cooperativa, que fa a vegades difícil trobarlos una solució.

Quant a l'última pregunta, que és la de les pedregades que es van produir abans que algunes persones asseguressin, bé, vostè sap que al Departament d'Agricultura, juntament amb les organitzacions professionals, des de fa quatre anys fa una política molt forta d'aconseguir que la gent assegurí. Ha estat una política, jo crec, molt encertada; en aquest moment, doncs, hi ha trenta-quatre mil assegurances; s'ha duplicat el nombre aquests darrers anys d'assegurances. I llavors aquesta gent que no va assegurar, s'ha de dir que l'assegurança integral la podien haver portat a terme; el que no podien haver portat a terme era l'assegurança per pedra, puntualment. Però l'assegurança integral ja la podien haver fet. De totes maneres, jo vull recordar que el Departament té oberta una línia, que és exactament la mateixa que hem utilitzat per a Alfés —perquè si vostè sap que no hi ha una línia oberta i aprovada per Brusselles, no hi ha manera d'ajudar—, hi ha una línia oberta, que és una línia de crèdit de l'Institut Català de Crèdit Agrari destinada a ajudar els agricultors i ramaders que hagin sofert pèrdues com a conseqüència de fenòmens meteorològics i altres situacions excepcionals.

De totes maneres l'informe detallat d'aquesta pedregada, doncs, tot i que en principi va semblar molt alarmant, la realitat és que les pèrdues de collites han estat sensiblement inferiors a les estimades en principi. Jo he de dir que fins aquest moment, tot i que nosaltres vam comunicar a la gent que hi havia aquesta possibilitat de línia d'ajut, fins aquest moment al Departament ningú s'hi ha acollit. Però vull dir, que ho sàpiga, que, en tot cas, hi ha una línia de possibilitats oberta per a aquestes persones.

Molt bé; resto a les seves preguntes. Suposo que voldrà algun aclariment.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Llorens pot repreguntar.

El Sr. LLORENS: Sí, gràcies, senyor president; gràcies, senyor conseller. Miri, de les seves respostes a les meves preguntes, doncs, n'hi ha hagut unes que m'han convençut més que unes altres. Dintre d'un clima d'escepticisme, que vostè considerarà que és justificat, després de l'última moció, que va comptar amb una aprovació unànime de tots els grups de la cambra i després resulta que ens vam trobar amb la sorpresa que alguns ho havien fet perquè s'havien equivocat.

A mi m'agradaria fer algunes precisions, senyor conseller. Sobre el que vostè en públic va dir, totes les seves declaracions tenen una gran rellevància als mitjans informatius. Que vostè digui a Lleida que els petits i mitjans

agricultors han de desaparèixer —bé, esperi's—, llavors, això representa que per al sector agrari, que vostè coneix molt bé, que passa uns crítics moments, representa doncs una desmoralització més, a més vinguda del conseller del Govern de casa.

I vostè em va dir en ocasió del debat de la interpellació que vaig presentar sobre la modificació de la Llei d'infraestructures hidràuliques, a la qual segueix una moció que suposo que avui contestarà el nou conseller de Territorial, vostè... Bé, jo..., vostè el que em va dir en aquells moments és que havia dit que el que havia de desaparèixer eren les petites parcel·les. I naturalment, llavors nosaltres vam entrar en un diàleg i vam dir que el procés previ de concentració parcel·laria és un procés molt òptim per a optimitzar els recursos. Però aquelles declaracions estan allí, com unes altres, quan vostè ha dit que el defecte..., o sigui que el problema que tenen els fructicultors lleidatans és que no produeixen suficient qualitat. I totes aquestes coses contribueixen a desmoralitzar. I jo no li demano..., vostè sap que a més, tan bé com jo, que la premsa a vegades deforma les declaracions que nosaltres fem, però jo crec que no seria massa difícil que vostès, no cal que digui «donde dije "digo", digo "Diego"», però sí que s'ho fes venir bé i que digués que els petits agricultors tenen el mateix esdevenidor en agrupacions o amb fórmules que comptaran amb totes les ajudes de la Conselleria. Però, vaja, em dono per satisfet perquè estic segur que vostè, és aquest el sentit de les declaracions que va fer i les rectificarà quan tingui ocasió.

Miri, sobre l'assumpte d'Alfés, doncs, bé, molt bé; jo me'n vaig assabentar per la premsa, però tot seguit em vaig reunir amb tots els afectats, perquè, bé, doncs, tinc la sort que els pagesos em demanen quan hi ha un problema i penso que amb això estem complint amb les funcions de l'oposició, que és col·laborar amb vostès, criticar aquelles gestions que ens semblen que no són prou correctes o insuficients...

Ara, me n'alegro que això s'hagi arreglat, però, la veritat, vostè convindrà amb mi que després d'aquells mals, que van pujar a 60 milions de pessetes, de la presència immediata del conseller Gomis —això sí, acompanyat de les càmeres de televisió de TV3, aquestes no falten—, i llavors, doncs, diguem, aquells pagesos van tenir unes expectatives, van fer una valoració per a tots vostès i n'hi va haver 23 —no 22, 23—, d'afectats. I llavors resulta que només se'n paga per una valoració de 60 milions. I resulta que vostès només paguen a tres per 7 milions i mig de pessetes. És clar, aquells pagesos, doncs, se'n feien creus, i em van cridar a mi, i aquest és el sentit de la pregunta: bé, ara què els donarà vostè, a aquests 19 que queden? Subvencions a fons perdut, igual, per a la totalitat, igual que se'ls va donar als tres, als tres primers que han cobrat? Bé, conformes. Doncs, bé, jo no sé si ha set per l'actuació de l'oposició o pels pagesos que han protestat, però me n'alegro que aquesta cosa s'hagi satisfet.

Per últim, sobre la renegociació del deute del sector agrari; bé, miri, han arribat —vostè ho sap— unes cartes de reque-

riments de pagament i de notificacions d'embargament a agricultors que no havien pagat o s'han endarrerit en les amortitzacions de préstecs concedits per l'Institut Català de Crèdit Agrari. Són impagats del 85 al 91; la majoria corresponen al 89, que van demanar aquests préstecs per fer front a una pedregada; n'hi ha també que corresponen al 91, per les gelades que hi va haver; n'hi ha uns altres que els van demanar per a la reconversió i reestructuració de les explotacions agràries —ho faig per situar el debat en el mateix nivell de detall en allò que vostè m'ha contestat, encara que no tinguí els números tan precisos. També li vull dir que l'any 91 es van fer 70 sol·licituds i l'any 90 se'n van fer 320. Vostè sap que el pagès ja cada vegada té menys capacitat d'endeutament i cada vegada ja vol demanar menys quartos, i vostè sap tan bé com jo, perquè té una procedència d'una família pagesa i s'hi ha dedicat, que el pagès sempre paga. El pagès sempre paga; quan no paga és que no pot pagar.

I és clar, en aquests moments els arriba aquesta carta amb una notificació d'embargament, amb un requeriment de pagaments, on jo crec que faltava, precisament, que vostè digués que hi havia la possibilitat que es posessin en contacte amb la Conselleria per tenir l'oportunitat de renegociar el deute, perquè estic segur que pagaran. De què es tracta? D'ampliar el termini, de dir com ho pots pagar; i estic segur, perquè vostè sap que una de les coses que més es mira als pobles i que es té més en compte en el prestigi dels pagesos és «aquest paga, aquesta casa no paga». Llavors, se'ls ha de donar facilitats. En aquests moments, on hem tingut un enfonsament dels preus de la fruita a causa dels accidents meteorològics, a causa de la sobreproducció, a causa de les importacions massives de, fins i tot, països tercers no comunitaris, jo penso que no s'ha d'afegir cap tipus d'intranquil·litat ni en forma d'algunes declaracions que poden ser tergiversades, en tot cas, una mica imprudents, que es poden rectificar, i en forma d'uns requeriments que jo crec que en aquests moments s'havien d'haver enfocat d'una altra manera.

A més, les meves xifres del 85 al 91 són que el nombre d'expedients que s'han demanat són mil —mil a tot Catalunya—, per un import de 2.600 milions de pessetes; és a dir, que estem parlant de quantitats modestíssimes, perquè ve a ser una mitjana de 2,65 milions de pessetes..., 2.600.000 pessetes per a cada pagès. Espantar-los d'aquesta manera, que els embargaran les finques, que els notificaran que els requeriment del pagament..., a mi em sembla que és innecessari. I no estaria de més que..., jo li demano aquí en aquests moments, aprofitant en aquest tràmit parlamentari, que amb una atenta carta vostè els digués que està disposat, tal com ha dit aquí en aquest Parlament, en aquesta cambra, a trobar una fórmula, perquè ens interessa a tots; interessa als pagesos, els interessa a vostès; als que menys els interessa es veu que és a aquests companys d'aquí de l'hemicicle que em fan perdre el fil, però, bé, naturalment, cadascú a vegades té una interpretació molt particular de la cortesia parlamentària.

Gràcies, senyor conseller.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Llorens. El senyor conseller pot contestar la repregunta.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Molt bé, senyor president, senyors diputats. Bé, jo, quant a les declaracions, evidentment, miri, l'endemà va sortir una rectificació del mateix diari. Per tant, jo ja ho considero contestat. Quan diu vostè que les meves declaracions a vegades poden produir intranquil·litat, és cert. És cert i, en tot cas, no les faig d'una manera alegre, sinó d'una manera molt conscient. El que no es pot fer en aquest moment és, al pagès, daurar-li la píndola, i quan nosaltres, en el tema de la fruita, que vostè bé coneix, estem sofrint unes importacions no per preu sinó per qualitat del producte exterior, doncs, dir als nostres pagesos de Lleida que fan una poma vermella fantàstica és enganyar-los. I pel mateix, amb les matisacions que calgui, però el conseller d'Agricultura el que sí que dirà sempre és que nosaltres produïm una fruita de gran qualitat però que no tota la que produïm és de la mateixa qualitat, i aquests titulars que de vegades són inevitables, doncs, suposo que van sortir arran d'una trobada amb els empresaris, molts d'ells del sector agroalimentari, de les jornades dels Pirineus, on, al llarg d'una conferència, jo vaig fer un examen detallat del tema agrari i especialment de la fructicultura. Que després surti un titular o un altre, vostè hi hauria d'estar avesat —i em sembla que aquests últims dies ho ha sofert molt—..., per saber que el que diu de vegades la premsa no és precisament el que un vol dir o el que un ha fet, no?

Continuant; en el tema dels préstecs, que és el tema, potser, en què més vostè s'ha basat, miri, nosaltres, aquests pagesos, ja li he dit que eren tretze pagesos, eh?; tampoc ho desmarxem. Vull dir, dels 851 expedients, en aquest cas, d'aquest tipus, de la fruita —vostè ha dit que eren 1.000; bé, són 851, vull dir que és aproximat—, amb un deute viu de 820 milions de pessetes, pensi que nosaltres, la cortesia, els l'hem extremat; que si nosaltres hem enviat aquest tipus de carta ara és perquè durant dos anys se'ls ha enviat la carta recordant que han d'abonar. Qualsevol d'aquests pagesos —qualsevol d'aquests pagesos—, abonant la quota de l'any que va deixar de pagar —perquè hem de dir-li que hi ha hagut dos anys de carència, en aquest procés; em sembla que el Govern ha fet un esforç molt considerable en aquest sentit—, doncs, qualsevol d'aquests pagesos que pagui la quota de l'any 91, que és la que resta pendent, escolti, li continua el mateix tracte que als altres. Però jo..., i un compromís, aquí, davant d'aquesta cambra: si aquests tretze pagesos es posen en contacte amb nosaltres i ho volen negociar, doncs, escolti, ho farem. Vostè diu que els haig d'enviar una carta; miri, he fet molt més, amb la majoria d'ells —no diré que amb tots perquè n'hi havia algun d'allunyat. Bàsicament, aquests pagesos corresponen molts a un sol municipi, i, si molt m'«apura», sospito que fins i tot hi va haver una certa consigna de no pagar, per qui sigui donada... Jo, amb aquests pagesos, m'hi vaig reunir no fa pas massa i jo els vaig dir: «Mirin, nosaltres, vostès em presenten el cas de cada un de vostès» —m'hi vaig reunir jo, personalment—, «i ho solucionarem».

De tota manera, hi ha una cosa que és molt clara i que aquesta cambra em sembla que ha de tenir més clara que ningú; en tot cas, n'hauríem de fer un debat i arribar a un acord i canviar-ho, però l'ICCA és una entitat bancària, evidentment que dóna unes facilitats al món agrari, però el que no pot fer és experimentar pèrdues o el que no pot fer és no cobrar els préstecs que ha donat, perquè vostès mateixos, després, m'asseuran aquí i se'm tiraran a sobre. Pel mateix, l'ICCA ha de procedir conformement a l'ortodòxia, i en aquest cas, doncs, aquests senyors que no paguen, que, com vostè ha vist pels números, són absolutament poquets, doncs..., hi hem d'actuar. Ara, la voluntat de diàleg en aquest sentit és total i absoluta, i vostè comprendrà que el que jo vull és ajudar la majoria de pagesos perquè continuïn amb la seva explotació. No són temes irresolubles, jo li ho reconec; no són grans quantitats, feta aquesta excepció que li he dit, d'aquest cas cooperatiu, que és la part important, i que aquesta sí que li reconec que és difícil de solucionar.

Quant al tema d'Alfés, evidentment, jo entenc que la postura de qualsevol parlamentari és la que vostè ha fet, o sigui que és totalment correcta. L'actuació del Departament no ha estat motivada per la seva intervenció ni pel que pogués sortir en algun moment a la premsa. Jo tinc molt clar que el tracte que haig de donar a tots els agricultors és igual i que, si en un poble hi ha uns problemes, els haig de resoldre. Si senzillament no es va resoldre –jo ja li ho dic molt clarament– era perquè hi havia unes diferències de valoració dels tècnics i evidentment, doncs, nosaltres havíem de tenir un acord, abans, amb tothom, de dir: miri, les valoracions són aquestes, perquè, si un tècnic deia que aquella teulada valia un milió i mig i l'altre tècnic deia que en valia dos i mig, quin era el dictamen que nosaltres agafàvem? Molt bé, els dictàmens que van correspondre, que eren els grans, que eren idèntics, doncs, els vam aprovar a l'acta i els altres..., vam sotmetre el dictamen dels tècnics del Consell Comarcal, que ho van fer molt..., bé, jo crec que ho van fer molt bé, donat que van aconseguir el consens, i, una vegada fet el consens..., sospito que ja fa dies que fins i tot deu estar publicada la resolució a aquest respecte, però és un tema solucionat.

Molt bé; bé, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Marimon.

*Preguntes acumulades relatives a les
obres del carrer Alps, a Cornellà
de Llobregat (Baix Llobregat)*

Pregunta número 7, sobre el termini previst per al lliurament de les obres del carrer Alps, a Cornellà de Llobregat, que formularà el diputat senyor Josep Maria Rañé. Té la paraula.

El Sr. RAÑÉ: Gràcies, senyor president. Amb el seu permís, acumularia la següent pregunta, la número 8, que també està correlacionada amb el mateix tema.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. RAÑÉ: Bé, en primer lloc voldria felicitar el conseller pel seu nou-vell càrrec i, donat que aquest és un problema que ve d'antuvi, jo m'imagino que no té res a veure –o que no el va tocar– amb la seva anterior permanència a la Conselleria d'Obres Públiques, però la veritat és que aquest és un problema o una obra que té, ja, no tan sols en els tràmits previs, sinó en el procés d'execució, un endarreriment important.

El contracte d'adjudicació d'aquesta obra comportava que ara fa ja, diguem-ne, dos anys..., va ser el 4..., la data de finalització completa de les obres estava prevista per al 4 de juny de 1991; per tant, porta un endarreriment de més de dos anys. I en aquests moments aquesta és una obra de comunicació de dues carreteres importants, en una població com Cornellà, la carretera que condueix de Cornellà a l'Hospitalet i la que travessa Cornellà, d'alguna manera, i és una carretera intermèdia; per tant, una via de doble circulació, de doble sentit de circulació i que a hores d'ara només té en funcionament un sentit de circulació.

Aquests endarreriments han donat lloc a una relació epistolar entre l'Ajuntament de Cornellà i la Conselleria, i en alguns casos ha estat necessari tornar a reiterar la necessitat d'una interlocució directa entre els gestors locals i responsables de la Conselleria. Malgrat això, a hores d'ara, jo sé que –no sé si, com deia l'anterior conseller, pel funcionament normal de la Conselleria o perquè s'ha presentat aquesta pregunta– responsables de la Conselleria d'Obres Públiques han tingut alguna conversa, però, malgrat això, segueix sense funcionar l'altre carril, i ens agradaria conèixer amb tota claredat dues coses, que són el motiu d'aquestes dues preguntes: primer, quins han estat els motius que han produït que una obra d'aquesta envergadura tingui dos anys d'endarreriment i, segon, quan es pensen acabar aquestes obres.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Rañé. Té la paraula el conseller senyor Culler.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Josep M. Culler): Senyor president, bé, primer, moltes gràcies, senyor Rañé, per la felicitació. Dèiem ahir que...

Contestant concretament la pregunta –contesto la segona–..., és a dir, nosaltres creiem que el mes de juliol, a finals del mes de juliol, es podria posar en funcionament aquesta carretera, sempre que, per una banda, Renfe doni... (*Per raons tècniques, no han quedat enregistrats alguns mots de la intervenció de l'orador.*) ...a l'aixecament de les vies.

I, la pregunta de les raons..., doncs, miri, són diverses –les que m'expliquen. En primer lloc, els retards en l'ocupació dels terrenys, cosa que va fer-se, diguem-ne..., és a dir, d'alguna manera, doncs, ja fins i tot va preveure's una modificació del contracte, però que no es va arribar a fer. Un segon..., són els retards, diguem-ne, deguts a també, d'alguna forma, les autoritzacions de Renfe per poder actuar en la zona. Un tercer tipus de raons vénen derivades de la problemàtica del contractista, que va voler fer una modificació en el sistema de portar a terme l'obra, i que també va

portar la Conselleria a replantejar o plantejar-se la possibilitat de rescindir el contracte, cosa que no va fer perquè possiblement encara hauria tingut com a conseqüència un retard de l'obra superior i segurament un encariment de l'obra, però evidentment aquesta era una possibilitat que es podia fer, degut al canvi de projecte que va fer el contractista. I un quart tipus de raons, que és que l'obra és difícil; l'obra és difícil i, sobretot, és difícil per dues coses —que algunes han sorgit també en el transcurs de l'execució de l'obra—, que és que s'ha tingut de fer l'obra, o s'ha de fer l'obra, amb el manteniment d'alguns serveis que no es poden, diguem-ne, doncs, aturar, com és per exemple una cosa que no estava en el projecte, que és el manteniment de la utilització del rec, d'un canal de reg i d'un col·lector, que es pensaven que es podria obviar el seu funcionament i que no s'ha pogut obviar, i, d'altra banda, també, que l'encreuament amb la carretera comarcal 245 s'ha tingut de mantenir, òbviament; s'ha de mantenir el tràmit, i això obliga també a una sèrie de..., d'haver d'anar a uns horaris, diguem-ne, doncs..., no més poder treballar en uns determinats horaris i amb unes determinades restriccions.

Tot això, senyor diputat, no sé si justifica els dos anys de retard, però en tot cas jo espero que expliqui el fet que hi hagi hagut un retard en aquestes obres.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Pot repreguntar, el senyor Rañé.

El Sr. RAÑÉ: Sí, d'una manera molt curta. Jo crec que això explica determinats endarreriments, i que la planificació és un element important, però que la realitat sempre s'imposa i pot haver-hi alguns elements... Jo crec..., o almenys la meua impressió és que avui estem tractant aquests temes per dues raons fonamentals: l'una, perquè s'ha produït aquest endarreriment; aquest és el fet objectiu, i, després, hi ha un altre fet polític més important. Jo haig de recordar aquí que aquesta és una obra en la qual aquesta relació epistolar que jo deia al principi reflecteix una dificultat de comunicació que s'ha produït, que jo penso que es pot arreglar i que s'ha d'arreglar, perquè aquests temes es puguin resoldre entre els gestors que..., tècnics, que tenen coneixement profund d'aquests elements i que poden —si hi han raons objectives— explicar ajornaments en la realització de les obres.

I, en segon terme, només demanar-li que, quan es posi en funcionament, el mes de juliol, es tinguin en consideració aquells problemes de seguretat viària que sembla que hi ha també en la connexió amb una via circulatòria com la C-245, si no ho recordo malament, que és la cruïlla entre Cornellà i l'Hospitalet de Llobregat, que és una via d'àmbit..., de molta circulació, i que, si quan posem en funcionament això encara no s'han resolt els problemes, diguem-ne, de seguretat viària, hauríem d'estar insistint en aquest tema. I ja que estem en això, li demano que prengui una mica d'atenció i que, quan l'acabin, el mes de juliol, que estigui acabada del tot i que ja no haguem de parlar d'aquesta carretera mai més en aquest Parlament.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rañé. El senyor conseller té la paraula per respondre.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Molt breument, només, bé, per recordar al senyor Rañé que no solament ha sigut epistolar, la relació; pel que tinc entès, també, el dia 15 de març, el director general de Carreteres, acompanyat de dos tècnics, es va traslladar a l'Ajuntament de Cornellà. Per tant, la relació no solament ha sigut epistolar.

I pel que fa referència als altres temes que vostè em planteja sobre la seguretat viària, bé, recordar-li que, de fet, el projecte havia estat per l'extinta Corporació Metropolitana, que les modificacions que l'Ajuntament de Cornellà hi ha anat introduint per tal d'anar millorant aquest tipus de condicions de seguretat viària han estat introduïdes en el projecte i que algunes de les modificacions proposades fins i tot són acceptades en aquesta darrera reunió, en la reunió del 15 de març, i que, evidentment, això significa, pel que em diuen, és que l'obra en aquests moments està acabada un 85% i que aquest 15% que no està acabat és com a conseqüència d'aquestes millores en la seguretat i que espero que a finals del mes de juliol es puguin donar per acabades.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

*Pregunta sobre la data prevista per a
iniciar les obres de construcció de
l'Escola Oficial d'Idiomes de Lleida (Segrià)*

La següent pregunta, sobre l'Escola Oficial d'Idiomes de Lleida, que formula el diputat senyor Miquel Pueyo. Té la paraula.

El Sr. PUEYO: Gràcies, senyor president. Honorable conseller, aquesta pregunta fa referència a una situació singular, de provisionalitat de l'Escola Oficial d'Idiomes de Lleida, que des de fa uns set anys comparteix provisionalment —i, evidentment, aquest «provisionalment», entre cometes— un mateix edifici amb un centre, en el col·legi Joan XXIII, i això planteja una sèrie d'inconvenients que no cal que detalli ni que expliqui en profunditat, perquè són obvis, tant per a l'Escola Oficial, per als seus alumnes, per al seu professorat, com per al centre, per als seus alumnes i per al seu professorat. En el mes de març d'enguany es van presentar 7.081 firmes, que havien estat recollides demanant que s'accelerés la resolució d'aquesta solució de provisionalitat. Són moltes firmes, no són fàcils de recollir, això indica que realment és un problema important, i bé, hi ha tota una història darrere.

L'any 90 —si no tenim malament les nostres dades— la Paeria de l'Ajuntament de Lleida va cedir un solar perquè s'hi edificués aquesta escola nova, Escola Oficial d'Idiomes; hi va haver una sèrie de problemes, sembla que a finals de l'any passat —si no m'equivoco— es van adjudicar les obres, va haver-hi conflictes entre la Paeria i Incasol, etcètera. No vull entrar en la història d'aquests conflictes, però en qualsevol cas, la pregunta molt precisa i molt concreta que

li fem és quan confien vostès, quan calculen, quan preveuen que es podran començar efectivament les obres del nou edifici de l'Escola Oficial d'Idiomes de Lleida?

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Pueyo. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller senyor Pujals.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (Joan M. Pujals): Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, només aclarir que l'acord del Ple de l'Ajuntament de Lleida no va ser l'any 90 sinó l'any 91, en tot cas, per tenir ben situades les coses en el temps cronològic en què s'han produït. I, certament, aquest acord del Ple té una importància, fonamentalment per comprendre l'evolució de la situació d'una llarga i malaurada provisionalitat en aquest compartiment d'edifici de l'Escola Joan XXIII, que és inconvenient per a tot hom, per a l'escola i per a tots els alumnes de l'Escola Oficial d'Idiomes.

De fet, l'Ajuntament de Lleida va cedir, va fer la cessió del solar gratuïta a favor de la Generalitat de Catalunya d'una parcel·la, d'una finca de propietat municipal situada a la partida Pardinyes Altes. I això es va fer per acord del Ple de data 30 d'abril de 1991. En aquest mateix acord, l'Ajuntament de Lleida va assumir el compromís de dotar l'esmentada finca dels requisits establerts a l'article 78 de la Llei del sòl, abans de l'adjudicació de les obres de construcció del centre. I, el mateix Ajuntament es va comprometre a eliminar qualsevol obstacle que pogués impedir la realització de les obres.

El Departament d'Ensenyament va adjudicar les obres de construcció de l'Escola Oficial d'Idiomes el dia 21 d'octubre de 1992. El projecte es va realitzar seguint les indicacions del Pla general d'ordenació urbana de Lleida. I val a dir que les consignacions pressupostàries del Departament d'Ensenyament són de 196.742.000 pessetes per l'anualitat de l'any que som i de 165.181.000 pessetes per a l'any 94. En el plec de condicions s'estableix que el termini previst per a l'execució de les obres és de divuit mesos.

De fet, les obres no s'han pogut encara iniciar perquè alguns d'aquells compromisos no s'han acomplert i hi havia dificultats d'ordre urbanístic. En aquest moment, com a conseqüència de les converses entre la Delegació Territorial d'Ensenyament de Lleida i l'Ajuntament, alguns d'aquests problemes, la majoria d'ells ja es troben resolts, i en el moment actual només queda pendent, perquè puguin començar les obres, que l'Ajuntament determini la rasant i l'alineació que tindrà la rambla Pardinyes que és on ha d'anar situat el futur centre. I, de fet, són dos aspectes que condicionen encara l'inici de les obres. Tan aviat com aquests dos temes estiguin resolts, les obres podran iniciar-se perquè han estat adjudicades, tenim consignació pressupostària i la voluntat del Departament d'Ensenyament és que puguin començar com més aviat millor.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. El senyor Pueyo pot preguntar.

El Sr. PUEYO: Gràcies, senyor president. Senyor conseller, sens dubte, la voluntat del Departament és que s'iniciïn

les obres de la mateixa manera que l'Escola Oficial d'Idiomes i el col·legi han manifestat també una notable paciència durant aquests anys. Per tant, els problemes que pugui haver-hi ha hagut entre l'Ajuntament i el Departament, doncs, no haurien —entenem— d'allargar més del necessari aquesta situació de provisionalitat.

Vostè em diu que queda pendent l'inici de les obres de dos assumptes molt precisos. Bé, jo me'n felicito i, per tant, entenc que això vol dir que les obres poden començar, doncs, en el moment exacte en què aquest assumpte estigui resolt.

Senzillament això. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pueyo. Senyor conseller, li queden vint segons.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Moltes gràcies, senyor president. Molt breument, només per dir que no hi ha hagut cap mena de conflicte entre el Departament d'Ensenyament i l'Ajuntament de Lleida. En tot cas, hi ha uns problemes que l'Ajuntament de Lleida havia de resoldre, que jo he de comprendre, en tot cas, les dificultats que hagi pogut tenir, però que, en definitiva, corresponia a l'Ajuntament de Lleida resoldre. Aquests problemes són tots ells molt concrets: línies elèctriques, conduccions d'aigua, una petita edificació, l'existència d'uns determinats arbres fruiters encara dins de la finca, i un altre de molt important: que no hi havia accés directe al terreny. Per tant, són temes concrets que l'Ajuntament es va comprometre a resoldre per acord plenari que li puc fer arribar i que, lògicament, vull dir, mentre no estiguessin resolts no podem començar les obres. Però, pensi que estan adjudicades i que hi ha consignació pressupostària, que són les dues principals obligacions que tenia el Departament.

Certament, voldria aclarir, i que quedés ben clar, que no hi ha hagut problemes de relació ni d'entesa entre el Departament i l'Ajuntament; en tot cas, eren problemes concrets que s'havien de resoldre. Vull comprendre que l'Ajuntament també ha tingut dificultats per resoldre'ls amb més rapidesa. Però, en qualsevol cas també estic convençut que d'aquí a poc podrem començar les obres i que això resoldrà un problema que, efectivament, preocupa tots els alumnes, però que també ha preocupat d'una manera molt important el Departament d'Ensenyament.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller.

*Preguntes acumulades relatives a un assassinat
esdevingut la nit del 14 al 15 de desembre de 1992
a l'Hospitalet de Llobregat (Barcelonès)*

La següent pregunta és sobre un assassinat esdevingut la nit del 14 al 15 de desembre a l'Hospitalet de Llobregat, que formularà el diputat senyor Jordi Portabella. Té la paraula.

El Sr. PORTABELLA: Sí, gràcies, senyor president, acumularia la següent pregunta.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. PORTABELLA: Senyora consellera, la nit del 14 al 15 de desembre, del mes de desembre, es va produir l'assassinat d'un ciutadà de Catalunya, el Pedro Álvarez, de vint anys, en un municipi de Catalunya, el de l'Hospitalet de Llobregat.

Els fets es van produir d'una manera bastant absurda. Es va tractar que mentre aquest noi acompanyava a casa seva la seva «nòvia» un cotxe que va passar va estar a punt d'atropellar la seva «nòvia»; ell el va escridassar, el cotxe va parar, va baixar, van discutir. La persona que conduïa el cotxe va treure una pistola, li va engegar un tret, va pujar al cotxe i va marxar. Al cap de dos dies es va detenir un policia nacional com a presumpte autor d'aquest assassinat. El detingut tenia múltiples coincidències amb la descripció que havia fet l'únic testimoni, que era la «nòvia». Tenia un cotxe igual, un Opel Vectra de color blanc. Tenia una arma del mateix calibre que la que va disparar els trets i dels quals han quedat algunes de les bales incrustades en un altre cotxe. Les característiques físiques d'aquesta persona són les mateixes que les que va descriure la «nòvia» i aquest senyor freqüentava el lloc dels fets. Al cap de pocs dies es va deixar en llibertat aquesta persona per falta de proves.

A partir de l'obertura de la investigació ha començat un veritable calvari per a la família, alguns representants dels quals estan aquí i suposo que conjuntament amb el meu Grup Parlamentari els puc trametre la solidaritat de tots nosaltres. I van començar a rebre amenaces i van estar sotmesos a una desinformació més que intolerable.

Les preguntes concretes que faré a la consellera de Governació són: com s'està duent a terme aquesta investigació?, i quantes persones estan intervenint en aquesta investigació?

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Portabella. Pel Consell Executiu, té la paraula la consellera senyora Cuenca.

La Sra. CONSELLERA DE GOVERNACIÓ (Maria Eugènia Cuenca): Gràcies, senyor president. Senyor diputat, em va estranyar realment que vostè formulés aquesta pregunta al Consell Executiu de la Generalitat per les raons que finalment li donaré. De totes maneres, en part, com que vostè ha dit que aquí hi ha alguns familiars de la víctima, doncs, procuraré ser al més clara possible explicant-li què és el que ha fet la Generalitat i què és el que pot fer, que per altra banda, senyor diputat, crec que vostè ja ho deu conèixer o ho hauria de conèixer.

Com vostè sap, aquesta és una investigació que s'està duent a terme al Jutjat d'Instrucció número 5 de l'Hospitalet, sota la direcció de la jutgessa. Li vull dir que la policia que està intervenint en aquest cas, no hi intervé com a Policia Nacional o com a Mossos d'Esquadra o, en algun cas, com a Guàrdia Civil sinó que hi intervé com a policia judicial. I això què vol dir? Doncs, vol dir que la jutgessa ha encarregat..., des de les primeres actuacions les va encarregar a la policia judicial. Per tant, la Policia Nacional no hi intervé com a tal Policia Nacional sinó com a policia judicial perquè així li ha estat encarregat.

En conseqüència i donat que hi intervé com a policia judicial i com a encàrrec exprés de la jutgessa del Jutjat d'Instrucció número 5, la policia autonòmica no pot intervenir en cap cas si no és que posteriorment la mateixa jutgessa li fes l'encàrrec també de col·laborar com a policia judicial amb la Policia Nacional, que ja li dic que actua com a policia judicial. També podria ser que la mateixa policia judicial, Policia Nacional, demanés la col·laboració dels Mossos d'Esquadra en aquest cas també podria col·laborar. Però, si no és així, els Mossos d'Esquadra no hi poden intervenir en cap cas. Per descomptat que si es donés el cas que la jutgessa sol·licités l'ajut dels Mossos d'Esquadra o la Policia Nacional, evidentment, els Mossos d'Esquadra prestaran la col·laboració necessària per arribar a l'esclariment d'aquest fet dolorós per a tots, i dolorós sobretot per a les famílies.

Per tant, i concretant el que vostè deia en les seves preguntes, el Govern de la Generalitat li haig de dir que no té cap informació, ni cap font d'informació diferent que la dels mitjans de comunicació, que suposo que és coincident amb la que vostè mateix té. En tot cas, la nostra només és la que es deriva de la informació dels mitjans de comunicació pel fet que li deia que la policia, els Mossos d'Esquadra no han estat cridats com a policia judicial. El perquè del fet que el jutge ho va encarregar a la Policia Nacional i no als Mossos d'Esquadra, doncs, podria ser pel fet que aquesta persona a la qual se li va prendre declaració, doncs, formava part, és un membre de la Policia Nacional, i hi ha –diguem– un acord verbal, tàcit, en el sentit que quan es produeix un delict i hi ha implicat un membre del cos de la Policia Nacional o de la Guàrdia Civil s'encarrega la mateixa investigació als membres dels dos cossos, i en el cas que fos dels Mossos d'Esquadra, doncs, ho farien mossos d'esquadra.

Per això li deia al principi, perquè vostè ja sap les competències que la Generalitat té, ja sap que els Mossos d'Esquadra tenen competències quant a policia judicial i la Generalitat ho defensa en aquest sentit, però que no pot actuar si no és per encàrrec del Jutjat d'Instrucció. Per tant, m'ha estranyat molt aquesta pregunta i, sobretot, m'ha estranyat perquè jo crec que portar una pregunta d'aquest caire al Parlament pot suscitar expectatives que són absolutament innecessàries, donat que el Govern de la Generalitat no té cap competència per intervenir en aquest punt. Segurament, ens agradaria a tots haver pogut intervenir, però el senyor diputat ha de saber que no tenim cap competència i a mi m'agradaria –el que passa és que segurament és el que jo voldria, però no és coincident amb el senyor diputat– que al Parlament es tractessin temes que, realment es puguin resoldre des d'aquí, no temes que serveixen per aixecar expectatives, que en tot cas poden donar, doncs, molt poca satisfacció en aquest cas a la família d'aquesta persona.

Moltes gràcies. I manifestar la solidaritat, evidentment, del Consell Executiu de la Generalitat amb els familiars del mort per aquest assassinat ocorregut. Però, reiterar-li sobretot que no podem fer absolutament res més, si no s'ha encarregat per la jutgessa del Jutjat d'Instrucció número 5.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora consellera. El senyor Pueyo té vint segons... Ai!, el senyor Portabella té vint segons.

El Sr. PORTABELLA: No, he acumulat dues preguntes, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: És veritat. Segueixi.

El Sr. PORTABELLA: Molt bé. Miri, senyora consellera, efectivament, de la informació que vostè ha donat, en tenia ple coneixement, i no deixa de ser desesperant que un diputat normal i corrent, tingui fins i tot més informació que la que té la consellera de Governació en relació amb un fet que ha passat a Catalunya i en relació amb una persona que és ciutadà de Catalunya.

Vostè em diu que els Mossos d'Esquadra no tenen competències. Miri, si no ho recordo malament, el seu representant i cap —del que s'ha anomenat, a vegades, minoria catalana en el Govern central i del qual vostè probablement formarà part— va votar favorablement a la Llei de cossos i forces de seguretat que donava competències de policia auxiliar als Mossos d'Esquadra. El que és preocupant, però, és que tant les administracions que tenen competències com les que no en tenen, no volen saber res d'aquest cas. Per exemple, el governador civil, el senyor Ferran Cardenal ha desatès les peticions dels familiars. Per exemple, el cap de seguretat de policia, el senyor De Federico, fins i tot va donar als familiars una informació que no era correcta. En un 20 de maig va dir que hi havia secret de sumari, quan el secret de sumari s'havia aixecat el 17 d'abril.

Hem parlat amb el Síndic de Greuges, i el Síndic de Greuges diu que no hi té competències. I, per acabar, vostè, consellera de Governació, també diu que no hi té competències. Jo voldria recordar-li aquí una de les parts més importants de l'Informe del Síndic de Greuges, que parla de la indefensió dels ciutadans enfront de les possibles negligències de l'Administració. Jo voldria parlar-li aquí del desinterès de l'Administració davant d'un tema que incideix molt directament sobre una família, sobre la seva unitat familiar, sobre la seva salut psicològica, si vol que li diguem d'aquesta manera. Per tant, jo penso que vostè hauria de poder donar resposta al neguit de la família, en tant que és consellera de Governació, perquè, si no, a mesura que passen els dies, a mesura que passa el temps, hom es va creient i convenent més que allò que es diu, que al cap i a la fi això és un Parlament de cartró-pedra, té, té la dificultat d'acabar-se convertint realment així. Vostè, com a consellera de Governació, crec que hauria d'estar més ben informada que el diputat que li parla, i fins ara no ho ha pogut demostrar.

En tot cas, jo el que li demanaria és el posicionament del seu Govern en aquest cas, i quines són les investigacions i quina és la col·laboració que poden aportar a partir d'ara.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Portabella. La consellera té la paraula.

La Sra. CONSELLERA DE GOVERNACIÓ: Gràcies, senyor president. Il·lustre senyor diputat, no sé si vostè por-

tava escrit el que m'ha respost, però en tot cas jo ho suposo, perquè de la meua resposta no es pot deduir la seva rèplica. Jo no li he dit en absolut que no tinguem competències; li he dit que la policia, els Mossos d'Esquadra tenen competències en policia judicial, que vostè no sap el que és, perquè ha parlat de policia auxiliar, que no té res a veure amb això, que és molt més: tenen moltes més competències de les que vostè ha dit. I després jo li he dit que en aquest cas la jutgessa havia demanat a la policia... Vostè sap la diferència que hi ha entre una policia i actuar com a policia judicial? És que, si no sabem això, és molt difícil que m'entengui el que jo li estic responent. Però, en tot cas, li repetiré que la jutgessa va encarregar a la Policia Nacional la investigació, i que, per tant, a partir d'aquest moment, hi ha una policia que actua com a policia judicial, que és la policia autonòmica.

Miri, més clar, li ho diré: tot això que demana a aquest Parlament ho ha d'anar a demanar al governador civil de Barcelona, perquè és el que és competent, i segurament, amb actuacions com la seva, és molt difícil que el Parlament no es converteixi en això que vostè diu, perquè en aquest Parlament no es poden resoldre uns temes que no són competència del Govern de la Generalitat. Jo li deia abans que, fent aquestes preguntes, segurament podríem despertar expectatives, expectatives sobretot a les famílies que estan escoltant avui en aquest Parlament, perquè saben que no es pot resoldre aquest tema aquí, i que no tenim més informació que la que ha sortit a la premsa, i, si vostè la té, doncs, no sé d'on l'ha tret, segurament, dels familiars, que en tot cas no han acudit tampoc al Govern de la Generalitat, que amb molt de gust els hauria fet res més que acompanyar al governador civil, interessant-se per les seves preguntes.

Miri, il·lustre senyor diputat, crec que tota la cambra ha entès la resposta que jo he donat, i vostè sap que el fet de tenir competències com a policia judicial, els Mossos d'Esquadra, no vol dir que en aquest cas puguin intervenir, perquè està encarregat a un altre cos de policia.

De totes maneres, amb molt de gust, com a consellera de Governació, doncs, ofereixo a les famílies una possible visita, que servirà, si més no, per al que li acabo de dir fa un moment.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora consellera.

Preguntes acumulades relatives a la carretera N-152

Les preguntes números 12, 15 i 16 han estat retirades.

Preguntes acumulades relatives al futur Institut de Desenvolupament de les Terres de l'Ebre

Passem a la pregunta número 17, sobre el futur Institut de Desenvolupament de les Terres de l'Ebre, que formularà el diputat senyor Víctor Gimeno, substituït pel senyor Farrés. Té la paraula.

El Sr. FARRÉS: Brevíssimament, senyor president, per acumular aquesta i la següent, i, en tot cas, per demanar que decaiguin les preguntes, tota vegada que el que es perseguia era saber exactament quin era l'estat de tramitació de la Llei, i, en aquests moments, està ja en tramitació i en període d'esmenes. Per tant, ens donem per satisfets i deixem decaure les preguntes.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, queden decaigudes.

*Preguntes acumulades relatives a les
preguntes a respondre per escrit pel
Departament de Benestar Social*

Pregunta 19, sobre les preguntes a respondre per escrit pel Departament de Benestar Social. Té la paraula la senyora Barenys.

La Sra. BARENYS: Gràcies, senyor president. També acumularé la 19 i la 20. La pregunta que formulo és: quines són les dificultats de la Conselleria de Benestar Social per donar compliment al que estableix l'article 133.10 del Reglament del Parlament, que diu, concretament, que «la resposta a les preguntes per escrit ha de fer-se dins dels quinze dies següents a la seva publicació en el *Butlletí Oficial del Parlament*»?

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Barenys. Té la paraula el conseller senyor Comas.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL (Antoni Comas): Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, senyora diputada, aquestes preguntes a què vostè es referia han estat contestades, però és cert que no van ser contestades en el termini adient. Per tant, jo ho lamento, demano disculpes i procuraré que no torni a succeir, però vostè té raó en la seva formulació.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. La senyora Barenys té la paraula.

La Sra. BARENYS: Sí, gràcies, senyor president. Evidentment, senyor conseller, unes preguntes que jo havia formulat o s'havien publicat el 21 de gener del 93 van estar contestades el 27 d'abril del 93, al cap de tres mesos, sobrepassant amb escreix el termini que estableix el Reglament del Parlament de Catalunya. Jo crec que vostè, senyor conseller, esmenarà aquesta qüestió, però si he arribat a formular-li aquesta pregunta en el Ple del Parlament és que molt sovint aquesta diputada ha de reclamar dues i tres vegades la resposta a les preguntes que li formulo, de la mateixa manera que quan demanem documentació via Parlament, via Presidència del Parlament, també dues i tres vegades hem de reclamar que se'ns lliuri aquella documentació, i que se'ns responguin aquelles preguntes necessàries perquè aquesta diputada pugui complir amb les seves funcions democràtiques de control de l'Executiu.

Jo interpreto que vostè, com a conseller de Benestar Social, no vol negar que aquesta diputada i els diputats del Parlament puguem exercir aquesta funció legítima, demo-

cràtica, de control de l'Executiu. Per tant, senyor conseller, jo li demano de veritat, de veritat, que s'atengui al Reglament i que digui a les persones que depenen de vostè, a la Conselleria, que no es tanquin a donar la informació que aquests diputats demanen per poder exercir —com li deia al començament—, d'una manera legítima, la seva funció de control, que en definitiva és una funció d'exercici democràtic.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Barenys. El senyor conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Sí, senyor president. Senyora diputada, tancar-se no és el cas, perquè les preguntes, evidentment, s'han respost, però ja he estat d'acord amb la seva apreciació que el termini no s'havia complert.

Jo crec que hem pres les mesures adients perquè això no torni a succeir. Vostè té tota la raó en les seves apreciacions, i, per tant, em plau ratificar-ho així.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. S'ha acabat el temps destinat a preguntes.

**Interpellació al Consell Executiu sobre
la promoció de modificacions a la legislació
penitenciària a fi que siguin respectats
els drets de les persones privades
de llibertat**

Passem al novè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre la promoció de modificacions a la legislació penitenciària, que formularà el diputat senyor Antoni Farrés, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, que té la paraula per exposar-la.

El Sr. FARRÉS: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller interpellat, l'Informe del síndic Rahola de l'any 87 va fer referència d'ofici al tema de la competència municipal que es té en relació amb els dipòsits municipals de detinguts, i deia que aquesta era una matèria que tenia caràcter de competència delegada de l'Administració penitenciària, i deia textualment el Síndic: «a Catalunya, la Generalitat, en virtut del que disposa l'article 11.1 de l'Estatut d'autonomia». També feia referència, en aquest Informe, al Reial decret 2715, del 86, que es lamentava el Síndic que a través d'una disposició de tipus reglamentari s'ampliava el concepte de detingut al dels penats i al de presos preventius.

No satisfet amb això, el Síndic va fer ús —i possiblement no sigui exacte, però em fa la impressió que és l'única ocasió que el Síndic de Greuges ha fet ús d'aquesta facultat—, va fer un informe extraordinari, que li permet la Llei 14 del 84, parlant de quin era l'estat i la situació dels dipòsits municipals de detinguts, i acabava amb unes conclusions i amb unes recomanacions. La preocupació del Síndic quedava clarament justificada: en primer lloc, perquè el tema afecta els drets de les persones privades de llibertat, i, per una altra

banda, perquè en una enquesta que s'havia fet a nivell de tot l'Estat i que havia publicat la revista *Autonomía Municipal*, el conjunt de municipis amb dipòsits municipals de detinguts de l'Estat contestaven, en un 47,8%, que era l'estat dolent, el seu estat, el dels dipòsits, dolent, i un 54,1 reconeixia que no eren humanament acceptables les condicions d'aquests establiments. La situació a Catalunya és, en aquest sentit, absolutament correlativa a la de la resta de l'Estat, i això és particularment greu quan en aquests moments podem afirmar que en els dipòsits municipals de detinguts, en un percentatge molt alt, no es respecten les regles mínimes per al tractament dels reclusos i procediments per a l'aplicació efectiva d'aquestes normes, aprovada per Resolució de les Nacions Unides, del 25 de maig del 84, concretament, la Resolució número 47. Per tant, estem, a Catalunya, amb un incompliment de normes: per exemple, tot allò que fa referència als aspectes sanitaris, als aspectes d'espais per a esbarjo, etcètera.

Què és el que ha passat? L'any 79 es va aprovar la Llei general penitenciària, i en el seu article setè es descriuen aquells establiments que es consideren establiments penitenciaris; poc després es va produir el traspàs de competències a la Generalitat, els únics a una comunitat autònoma, que fa que en aquests moments l'autoritat penitenciària a Catalunya sigui la mateixa Generalitat, i es va traspasar què?, doncs allò que venia descrit com a establiment penitenciar. Com que, en l'article setè de la Llei, no s'hi descriuen els dipòsits de detinguts, en aquells moments, doncs, no es van traspasar. O, almenys, aquesta és la reflexió que en reiterades vegades es va fer per part de la Generalitat. Surt la Llei de bases de règim local i, de cop i volta, el legislador, al final, diu: «Ai, els dipòsits de presos, els dipòsits de detinguts», i cuita-corrents van redactar la famosa disposició final cinquena, que diu que els municipis cap de partit judicial tenien l'obligació, en règim de competència delegada, de tenir un establiment d'aquest tipus.

Detinguts, detinguts a disposició judicial. I el Govern central, cal dir-ho, aprofitant un decret que actualitzava la dieta alimentària, amplia el concepte amb el de presos preventius i penats a disposició judicial. Un criteri que cal dir, senyor conseller –com segurament vostè sap perfectament–, que va ratificar la Sala tercera del Tribunal Suprem l'octubre de l'any 90. L'embolic està servit. La Generalitat considera que no se li han traspassat aquests dipòsits, i l'Estat central considera que l'autoritat penitenciària a Catalunya és la Generalitat. És allò que, parlant altres vegades, normalment parlant de municipis, aquest mateix diputat ha dit, que érem dos i el tercer va rebre: en aquest cas, el tercer tornen a ser els ajuntaments, que no tindria massa importància, perquè, la veritat, ja hi estem una mica avesats, sinó que, a més a més, hi ha el col·lectiu de persones privades de llibertat, que també en surten perjudicats, d'aquesta situació.

A partir d'aquest moment comença una situació absolutament kafkiana. Tothom opina sobre aquesta qüestió amb una rara unanimitat: tothom diu que la competència és de l'altre. Així, el subsecretari del Ministerio parla que és de la

Generalitat; els successius consellers de Justícia diuen que no se'ls va traspasar, i a partir d'aquí comença –i deixin-m'ho dir amb un to col·loquial– un veritable joc dels disbarats.

Finalment, el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, amb data de 8 de novembre del 91, dicta una sentència dient que tenen dret –els municipis– a rebre de la Generalitat, administració competent en aquest cas..., i no solament referit a les dietes d'alimentació, sinó que en un paràgraf posterior parla de les despeses d'inversió i de manteniment, sentència que cal dir que està recorreguda per part de la Generalitat.

Jo, de totes maneres, no li vinc a plantejar el tema en termes legals, sinó en termes polítics, encara que lògicament hi ha un contingut, un gruix jurídic important.

Dir –permetin-m'ho un moment– que pagar als municipis, com s'està fent en aquests moments, la meravellosa, increïble i inaudita xifra de 1.325 pessetes dia/detingut per tots els conceptes, a part de demostrar l'habilitat dels ajuntaments per fer possible servir tres àpats, rentar la roba, i totes aquestes altres qüestions per aquesta xifra, dir que una competència delegada, d'acord amb el que estableix la Llei de bases de *régimen local*, no es limita o no pot limitar-se a la contraprestació econòmica, sinó que tal com diu la Llei, diu que «la disposición o acuerdo de delegación debe determinar el alcance concedido, condiciones y duración de la delegación, así como el control que se reserva la Administración delegante, los medios personales, materiales», etcètera, i sobretot, cosa que també després recull el Síndic, parla que, en tot cas, l'Administració delegant podrà dirigir i controlar l'exercici dels serveis delegats per manar instruccions tècniques de caràcter general.

Per tant, estem en una situació d'un buit legal, cosa que és estranya, perquè en una situació política que en l'actual discussió de distribució territorial de poders aquí en aquest país es practica la política, lògica per altra banda, de dir «això és meu», com a mínim hem aconseguit detectar una matèria que no és de ningú i que ningú la reclama. Si més no, és una novetat en el panorama polític de casa nostra. Per tant, què passa mentrestant? Que hi ha una situació amb centenars de persones detingudes al llarg de Catalunya en aquests establiments; hem convertit la policia municipal en funcionaris de presons sense ser-ho i hem elevat els alcaldes a la discutible categoria d'alcaids, que encara que semànticament ho pugui semblar, no és exactament el mateix.

El Síndic reflecteix aquesta problemàtica, fa un informe que penso que tothom va valorar molt positivament i acaba amb unes conclusions i amb unes recomanacions. Han passat dos anys, dos anys i mig, i ningú s'ha considerat receptor d'aquelles recomanacions del Síndic. I el Síndic deia coses molt dures, deia: «L'Administració delegant ha fet deixament absolut de les seves potestats de direcció i control, que mai ha concretat amb la precisió necessària l'abast, el contingut i les condicions i la durada de la delegació, i el fet que, als dipòsits de presos, l'Administració catalana no ha fet tampoc exercici d'aquestes competències. El greu és que aquests dipòsits no són tutelats per l'Administració peniten-

ciària; per tant, la inspecció corresponent no hi intervé. No són objecte de l'atenció dels jutges de vigilància penitenciària; per tant, ningú vetlla pel reconeixement i el respecte dels drets reconeguts amb la legislació penitenciària que tenen els internats.» I acaba qualificant de lamentable la situació fruit de la despreocupació dels poders públics per aquesta qüestió i la deficiència i insuficiència de la normativa aplicable: «Al capdavant» —diu el Síndic— «amb aquestes recomanacions no es pretén sinó assenyalar unes vies de solució al greu problema *català*» —diu textualment— «dels dipòsits de detinguts amb independència que les dites solucions corresponguin bàsicament a àmbits de poder no autonòmic.»

Deixi'm fer un parèntesi, honorable conseller, per dir-li que en la perspectiva de la reforma del Codi penal s'introdueix o s'introduïa —jo crec que coincidirem tots plegats que això és bo— el concepte de les penes de cap de setmana i que, lògicament, aquest tipus de penes s'hagin o es puguin complir en els dipòsits municipals de detinguts; per tant, estarem davant de veritables establiments penitenciaris, no controlats per l'autoritat penitenciària a Catalunya i sense una regulació clara en aquest sentit.

Per tant, senyor conseller, honorable conseller, quins són els propòsits de capteniment del Govern de Catalunya en la perspectiva d'iniciar aquelles vies que siguin necessàries a fi i efecte d'introduir aquí a casa nostra, però també a nivell de l'Estat, utilitzant, òbviament, també, aquesta cambra, per introduir les modificacions a la legislació per regular aquestes qüestions i que es reconeixi el caràcter d'establiments penitenciaris a aquests dipòsits municipals de presos *preventivos* i penats tal com ho va transformar aquell Reial decret?

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Farrés. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller senyor Isac.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA (Antoni Isac): Moltes gràcies, molt honorable president del Parlament. Senyores i senyors diputats, senyor Farrés, en el bell mig de la seva intervenció vostè fa un plantejament polític sense oblidar, evidentment, l'aspecte jurídic de la qüestió que avui aquí es planteja i jo en aquest sentit li he de dir que, tal com vaig fer a la meua compareixença a la Comissió de Justícia i Seguretat Ciutadana, aquest conseller de Justícia està sempre disposat al diàleg, està sempre obert a qualsevol tipus d'iniciativa, d'estudi, d'analitzar entre tots..., senzillament de posar fil a l'agulla per tal de poder resoldre aquells problemes que ens afecten a tots, perquè, evidentment, el problema de la llibertat és un problema que ens afecta a tots, perquè aquest, doncs, realment és el primer valor que s'estableix a la Constitució i que d'alguna manera també està recollit en el punt 2 de l'article 8 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, que és la referència legal expressa que vostè fa a la presentació d'aquesta interpellació parlamentària i que jo recullo fent èmfasi en el mateix text de l'article 8.2 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, quan diu o quan fa referència «en l'àmbit de la seva competència» respecte de la Generalitat de Catalunya.

Centrat aquest punt, evidentment, jo em centraré o em referiré més a aquell aspecte jurídic per després donar entrada a les possibilitats de resolució del problema.

En primer lloc, vostè fa la interpellació preguntant quines són les modificacions que es pensa fer a la legislació penitenciària per tal de garantir les llibertats de totes les persones que n'estiguin privades a Catalunya; és a dir, la necessitat de promoure modificacions a la legislació penitenciària. Això està claríssim: segons el que disposen l'article 87 de la Constitució espanyola i l'article 108, punts 1 i 3 del Reglament del Congrés de Diputats, això només li correspon al Govern central i també com a iniciativa de les cambres parlamentàries autonòmiques.

Per tant, diguéssim, es pot resoldre, la resposta és dir: des del punt de vista del joc propi de les competències, el Consell Executiu de Catalunya no pot promoure cap modificació; això correspon a les cambres, correspon als grups polítics, inclòs el seu. Per tant, diguéssim, la resposta així sola queda contestada entenent aquest conseller que això, doncs, amb una senzilla pregunta per escrit potser hauria estat més adequat o acurat al que preveu el mateix Reglament d'aquesta cambra, entenent que no es fa referència a les competències que té aquest Departament.

Ara bé, dit això, jo sí que he de fer referència a la pregunta global que vostè plantejaria: qui ha de fer aquestes coses? Estem davant d'un buit legal, ningú les vol. I no és que no les vulgui ningú: jo entenc que no hi ha un buit legal, jo entenc que les coses estan absolutament clares en referència a aquesta, segons vostè, relativament negligible disposició addicional o final cinquena de la Llei de 2 d'abril del 85, que estableix que la competència delegada, i, per tant, de compliment imperatiu, correspon als ajuntaments, al mateix temps que els atribueix en aquesta tasca funcions de policia judicial a la Policia Municipal. Per tant, una disposició legal d'eficàcia general estableix una competència delegada pels ajuntaments, pels municipis cap de partit on no hi hagi centre penitenciar.

El segon text legal a què jo vull fer referència —i que vostè d'alguna manera també ha citat— és el Reial decret, de 28 de desembre de 1983, sobre traspassos del servei de l'Estat a la Generalitat de Catalunya en matèria penitenciària, on no s'estableixen ni els traspassos dels centres ni els traspassos d'atribucions de cap partida pressupostària més enllà de les que es preveuen en la cobertura de l'article famós 378 del Reglament penitenciar, que cobreix, precisament, la necessitat de dotacions econòmiques per cobrir no solament, com en un primer moment vostè ha dit, la dieta alimentària, sinó la dieta, el servei i el manteniment; és el que diu el text i és el que recull la mateixa Ordre i és el que recull l'Ordre, també, del Ministeri de Justícia. Per tant, buit legal no n'hi ha; hi ha atribució de competència que està feta directament als ajuntaments i hi ha atribució d'obligació, de manteniment a les administracions titulars de l'execució penitenciària, en aquest cas a Catalunya el Departament de Justícia a través de la seva Direcció General, i hi ha un principi molt clar que vostè ha volgut presentar com un buit legal, que és la Llei general penitenciària.

La Llei orgànica general penitenciària no fa referència als dipòsits municipals; no els qualifica ni els analitza ni els considera com a centres penitenciaris. És una llei orgànica que en cap cas es pot entendre modificada per una possible redacció nova, modificadora del 378 del Reglament penitenciari mitjançant un reial decret. Això està ben clar dins els mecanismes del règim jurídic de l'Administració de l'Estat: que una norma inferior no pot modificar-ne una anterior.

Del context de l'Informe del Síndic de Greuges se'n dedueix un buit legal. Les coses no són així: la Llei general penitenciària no vol atribuir als dipòsits municipals el concepte de centre penitenciari. En primer lloc, perquè no es correspon amb l'estructura de xarxa territorial i, en segon lloc, perquè la seva funció i la seva finalitat no s'adiuen en absolut amb les funcions que estableix la mateixa Llei recollint el principi del mandat constitucional de la seguretat i de la rehabilitació, atès que l'estada que s'ha de produir en els dipòsits municipals és una estada mínima que impedeix qualsevol tasca de rehabilitació, resocialització i reinserció social. En conseqüència, ni per la seva estructura, ni per la seva atribució competencial, ni pel seu funcionament, un dipòsit municipal és o ha de ser un centre penitenciari.

Altra cosa és que vostè em digui: «És que jo no vull que això sigui així, jo vull que passi a ser...» La meua resposta avui, com a membre del Consell Executiu, com a membre del Govern de Catalunya és: senyor Farrés, les coses són com són, no com a vostè li agradaria que fossin o com a mi m'agradaria que fossin. Els temes estan atribuïts, les competències estan assignades i, qui ha de vetllar això?, doncs, d'una part el titular del servei, l'ajuntament, i d'altra part –i sí que aquí faig aquesta aportació per aclarir que no hi ha buit legal–, el que disposa el capítol quart de la Llei d'enjuiciament criminal, articles 520 a 527, que impedeix, precisament, les entrades dels jutges de vigilància penitenciària i altres funcionaris perquè l'entrada, l'atribució i el criteri de funcionament dels dipòsits municipals estan sota la responsabilitat –sota la responsabilitat– del jutge d'instrucció, que ordena el trasllat de presos, que ordena l'estada per complir la diligència o que fa que allí s'hagin de complir. És ell qui ha de vetllar per aquests drets, que jo no els hi nego, que en cap cas poden ser la totalitat de drets que estableix la Llei general penitenciària pel que fa al seu funcionament. I si no és l'estada del detingut en el dipòsit municipal per ordre judicial, la responsabilitat de l'atribució d'aquests mínims, d'aquests drets, d'aquestes garanties de seguretat, d'higiene, de tractament de drets humans, correspondrà sempre a l'autoritat en virtut de la qual estan allí inclosos. Saben sempre que el període d'estada ha de ser molt breu o molt curt.

Vostè fa referència a aquesta possible i hipotètica..., ja estava analitzat en el projecte de Codi penal anterior. Evidentment es preveu el compliment en els dipòsits municipals dels arrestos de cap de setmana. Estem parlant del compliment de la norma global de setanta-dos hores. Amb setanta-dos hores no hi ha possibilitat d'exercir cap tasca rehabilitadora, i aquesta, aquesta nota essencial, mandat cons-

titucional, és el que diferencia avui dia un centre de dipòsit d'un establiment penitenciari, de la mateixa manera que la Llei general penitenciària no fa referència ni a les comissaries de policia ni a qualssevol altres centres de detenció de les persones. Una cosa és un centre de detenció d'estada curta, sota la responsabilitat d'una autoritat que ho ordena, i l'altra cosa és un centre d'estada més o menys llarga, sota uns principis de tipus constitucional, establerts en la Llei general penitenciària, que tenen per objecte fonamentalment dos raons: una, la seguretat mitjançant la detenció, i dos, la rehabilitació mitjançant la resocialització a base de tot un seguit de normes i de mesures.

Així les coses, evidentment, la titularitat dels centres de detinguts mai es podrà atribuir a l'igual que un centre penitenciari; les funcions són les mateixes; a banda que..., evidentment, i aquí reconduïxo el tema a l'estructura política, recordant-li i retornant-li a fer l'oferta de diàleg, de treball conjunt, d'actitud summament positiva, com sempre ho ha estat –i espero que ho segueixi estant– aquest conseller que li parla, a través d'un centre d'estudis jurídics com tenim, dependent del Departament de Justícia, analitzar, estudiar o promoure. Jo crec –jo crec– que el primer, si es vol promoure una modificació per tal de modificar l'estat de coses, el primer que cal fer és modificar la Llei de bases de règim local, que és el que els atribueix la competència. Un cop modificada la Llei de bases, sí que es produirà aquest pretès buit legal que insinua el Síndic de Greuges, perquè no hi haurà definició, i aleshores caldrà adequar la Llei general penitenciària per tal que tots els centres de detenció tinguin..., posició que jo, realment, des d'una òptica estrictament política, atesa la finalitat i, per cert, recordant que avui s'inaugura un nou centre penitenciari, on precisament no està prevista a l'estructura una xarxa diversificada, sinó, ans al contrari, crec que és molt difícil que des d'un punt de vista polític es pugui arribar a dissenyar o a planificar una xarxa territorial summament dispersa de micro..., o petitíssims centres penitenciaris, per raó de la seva eficàcia, per raó de la seva gestió. Me sembla recordar que són trenta-sis els centres de detenció existents a Catalunya que corresponen als ajuntaments caps de partit on no hi ha establiment penitenciari. Imaginem el que seria una xarxa d'establiments penitenciaris composta per les deu presons existents més trenta-sis centres petits.

Moltes gràcies, senyor president, per haver-me permès continuar el discurs.

(El vice-president primer substitueix el president en la direcció del debat.)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, honorable conseller. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Farrés.

El Sr. FARRÉS: Honorable conseller, les coses no són com a mi m'agradaria, segur –estic a l'oposició–, però en tot cas no digui que les coses no són com a vostè li agradaria: vostè està al Govern, vostè no solament té la possibilitat sinó l'obligació de treballar per fer que les coses siguin com vostè creu que han de ser.

Dit això –en to col·loquial, òbviament–, senyor conseller, a veure, la realitat..., la seva contesta em penso que és clara en una cosa. Diu: «el Govern de la Generalitat no està d'acord amb les conclusions que el Síndic de Greuges arriba, d'una manera clara i taxativa, en l'Informe monogràfic, que el va conduir...», és a dir, «que hi va arribar, fruit no de valoracions subjectives, sinó d'anar a comprovar-ne l'estat, dipòsit per dipòsit.» Primera qüestió, bé, serà opinable, evidentment; jo, almenys, el nostre Grup coincideix amb les conclusions i amb les recomanacions del Síndic; claríssim.

Segona, els municipis tenen unes obligacions; ningú els les discuteix! Jo tampoc li he anticipat de si els municipis volen o no volen. No, no, no; és que no poden ni tan sols opinar. El que diuen als municipis és: una competència delegada; per tant, amb un imperatiu legal. Jo, el que pregunto és: qui li ha delegat aquesta competència? En aquests moments, qui li està delegant contínuament aquesta competència?, l'Administració central o l'autonòmica? Vostè, en tant que membre del Govern de Catalunya i responsable de la cartera de Justícia, considera que és l'autoritat delegant en els ajuntaments cap de partit judicial, sí o no? Segona, una competència delegada comença però no s'acaba amb els auxilis econòmics; de cap manera. La Llei, precisament, que abans li he fet menció, diu: «condicions de la delegació, tuteles que es reserva l'Administració delegant per assegurar-se que aquella delegació es fa d'acord amb l'imperi de la llei i amb el text, l'esperit...» i tot el que vulgui.

Tercera qüestió; setanta-dues hores, o les que vulgui... Deixi'm dir-li que el Síndic parla d'estades de cent vint dies, parlava, cent vint dies en dipòsits, en un mateix dipòsit, d'una mateixa persona. Però és igual: setanta-dues hores. Drets de la Llei general penitenciària, resolucions de les Nacions Unides... Escolti, un penat, un detingut, té drets, per exemple, des del punt de vista mèdic o assistencial, no per setanta-dues hores: per un minut! És un dret fonamental de la persona; no el podem eludir. Nosaltres, què diem? Diem: «Governi, legisli, intervinguin!» A veure si ens plantegen un conflicte de competències! Em temo molt que no. I, si ens el plantegen, ja sabrem qui és l'autoritat delegant; ja ens posarem d'acord tots nosaltres, tots plegats, per anar a exigir que es reguli d'una manera adequada aquesta qüestió. Exerceixin de Govern de Catalunya! Catalunya, terra de llibertat, no pot permetre que aquí, a casa nostra, hi hagin persones en una situació de privació de llibertat, i, per tant, en una inferioritat de condicions respecte a tots els altres, que estiguin en aquesta situació, diferent a la que pugui estar un altre detingut, per exemple, d'un municipi que no tingui aquesta obligació perquè en el seu terme municipal té un establiment penitenciari. I, a més a més, senyor conseller, i amb tota la cordialitat del món, vostè està segur que en aquests moments tots els municipis caps de partit judicial de Catalunya tenen i compleixen aquesta disposició final cinquena de la Llei de bases, que és per un imperatiu legal? No. Jo estic d'acord, en aquest cas, amb la seva resposta. Per tant, davant d'aquesta situació, el Govern de Catalunya, que també té les competències de règim local, què hi diu?,

què n'opina? Nosaltres no hem volgut prendre la iniciativa parlamentària, perquè ens ha semblat més lògic venir en aquesta cambra a exposar la greu problemàtica i parlar-ne entre tots, a veure si som capaços, entre tots, d'impulsar-ho.

Si vostès..., lògicament, ho podrem intentar a través de la moció subsegüent a aquesta interpellació, però, si no prospera, és obvi que el nostre Grup prendrà aquelles decisions o aquelles iniciatives parlamentàries per tal d'impulsar la modificació de les lleis que corresponguin, perquè es reguli d'una manera clara i definitiva aquesta qüestió; qüestió fonamental perquè afecta drets fonamentals de persones. I nosaltres creiem que hauria de ser el mateix Govern de la Generalitat que, segurament amb el recolzament del conjunt dels grups, prenguéssin aquesta iniciativa, precisament perquè té aquest privilegi de ser l'única comunitat autònoma que és autoritat penitenciària i, per tant, en aquest camp podem donar un exemple d'iniciativa i de responsabilitat, com es va demostrar en el moment que es van acceptar aquests passos.

Ara, de totes maneres –i amb això acabo, senyor president–, a mi m'agradaria moltíssim si em pot contestar amb un «sí» o un «no» aquesta pregunta tan senzilla: la Generalitat de Catalunya, en tant que és autoritat penitenciària en el territori de Catalunya, es considera autoritat delegant d'aquesta competència que els municipis han d'exercir o considera que ho és l'Administració central? En funció d'aquesta resposta, el nostre Grup actuarà.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats i conseller interpellat.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies il·lustre senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA: Jo també tinc molt clar, senyor Farrés, que les coses no són com jo voldria que fossin. I l'altre dia vaig treure així, tímidament, el cap i vaig fer unes valoracions del joc competencial que en matèria del meu Departament, lògicament, té el Govern de Catalunya, i bé, doncs, segurament encara n'hauré de patir les conseqüències uns quants dies més.

El joc competencial està atribuït; el joc competencial està determinat. L'article 8 de l'Estatut fixa el joc competencial d'aquesta manera. Hi ha una qüestió –hi ha una qüestió– que, per mi, és clara, que ha estat el nucli de la meva contestació a la seva interpellació. Vostè em porta la interpellació de dir: «Què faran per modificar la Llei?» Ara em diu: «Escolti, vostè és autoritat delegant, sí o no?». Miri, jo li dic ben clarament que un dipòsit municipal no és un centre penitenciari; no és un centre penitenciari per activa i per passiva. No és un centre penitenciari per activa perquè la Llei general penitenciària –de tall orgànic, és a dir, un grau menys que la Constitució i, com vostè sap, primera llei de la democràcia espanyola, precisament per a tallar i per a evitar els abusos que en el règim polític anterior es podien fer, es va dictar–, recollint el principi constitucional de la rehabilitació, no defineix els dipòsits municipals com a centre penitenciari; entre altres coses, perquè la seva idea de funcionament no permet allò que és funció essencial d'un

centre penitenciari, que és la rehabilitació dels detinguts mitjançant tot un conjunt i un seguit de mesures multidisciplinàries.

Jo sóc l'Administració competent —«jo»..., me refereixo al Departament de Justícia— en matèria d'establiments penitenciaris. Si estic dient que el dipòsit municipal no és un centre penitenciari, digui el que digui el 387, modificat pel Reial decret, encara que el Codi penal prevegi el compliment de certes penes, que per la seva consideració no poden donar el joc a la rehabilitació, si jo sóc l'Administració penitenciària, he de negar l'existència d'una competència en aquesta matèria.

El que sí que tinc, igual que vostès, és una obligació imposada per una llei, aprovada en el Congrés del Diputats, que em fixa l'obligació de contribuir-hi econòmicament, exactament —exactament— en la mateixa mesura, proporció i dimensió que ho fa el Govern central, l'Ordre del qual copiem. La porto aquí i, si vol, la hi llegeixo. Sap perfectament que el Ministeri de Justícia dicta l'Ordre de 12 d'abril de 1988, i nosaltres dictem seguidament una Ordre l'any, també, 88, fixant en 1.325 pessetes la quota per l'estada i manteniment del servei. Nosaltres, en el millor dels casos, en el millor dels casos —i em refereixo a les dietes que s'estableixen a la infermeria—, la nostra dieta alimentària no arriba a les 750 pessetes —i em refereixo a la dieta més elevada i important d'un centre penitenciari.

Vostè em diu: «És que aquestes persones que estan privades de llibertat..., i li he dit: és el primer valor constitucional i que també està recollit en l'Estatut, i que jo hi crec, fonamentalment; és que aquestes persones han d'estar garantides i cobertes. I jo li n'he dit les dues vies. Els titulars són vostès; la responsabilitat és de vostès, en la mesura que les persones que estan allí hi són per ordre de la seva policia, que, en aquest camp, actua com a policia judicial. I, si no és així, li he citat la Llei d'enjudiciament criminal, que és per ordre judicial. I un dels missatges clars que hem de començar a tenir..., i si una persona s'hi passa allí cent vint dies és per alguna ordre, que, en cap cas, serà l'ordre de l'Administració penitenciària. I, evidentment, una cosa és l'Estatut propi d'un professional i l'altra cosa és l'existència o no d'un principi d'irresponsabilitat o d'arbitrarietat.

Solució a la problemàtica: modificació del marc legal. D'acord, però, escolti: tant vostè com jo; tant el seu Grup Parlamentari com el meu Grup Parlamentari, al qual m'he adscrit. No —mai— com a iniciativa pròpia de les funcions del Consell Executiu. Jo li ho recomano; si vol, ho estudiem junts. I li ofereixo..., el primer que ha de modificar és la Llei general de bases de règim local, i després promourem —ja veurem si tot això és possible— la Llei general penitenciària. En cap cas no és responsabilitat meua. Hi han uns drets, evidentment; que em vol dir que una persona que hi ha un dia que es passa un minut en un centre de dipòsits ha de tenir al seu abast tota la xarxa de les visites, del règim d'estada, del règim d'atenció multidisciplinària, del treball ocupacional, del treball remunerat, etcètera, etcètera, per accedir a tots els drets que estableix la Llei general penitenciària? La resposta

és «no». Ha de tenir uns drets, evidentment, i ha de tenir unes estructures de seguretat, d'higiene, d'atenció, i, d'això, el responsable n'és vostè —«vostè», em refereixo, com a part que representa la interpellació, com a representant dels municipis que són els titulars de la competència delegada.

El temps se m'ha exhaurit. Jo, aquestes matèries, m'agradaria poder-les tractar més detingudament, però, si em permet, li acabaré amb una cita que és la part amb la qual comença el llibre quart de l'Eneida, del poeta Virgili, que diu: «timeo danaos et dona ferentes», volent dir: d'aquests regals, no en vulguis gaires.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, honorable conseller.

Modificació de l'ordre del dia

La presidència sol·licita l'assentiment de la cambra per modificar l'ordre del dia i introduir la interpellació d'urgència que ahir va acceptar a tràmit la Mesa, escoltada la Junta de Portaveus. No hi ha cap inconvenient? (*Pausa.*)

Interpellació al Consell Executiu sobre la política general de gestió dels residus industrials tòxics o especials

No havent-hi inconvenient, per tant, el punt següent de l'ordre del dia serà la interpellació que formula el Grup Socialista pel que fa relació a la política general en la gestió dels residus industrials tòxics o especials. Per formular la interpellació, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Madueño.

El Sr. MADUEÑO: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, tornem avui a parlar d'un tema que reiteradament parlem en aquesta cambra: el problema, el greu problema dels residus, dels residus industrials, i especialment dels residus tòxics. Malgrat parlar tantes vegades d'aquest problema, sempre trobem la mateixa resposta per part del Govern; sempre ens diu que hem de tindre paciència a trobar solucions i que hem de continuar modificant la legislació.

Paciència, realment, després de deu anys de demanar que es prenguin solucions sobre un dels problemes més greus que pateix el nostre país, realment, comença a estar esgotada. Hem parlat moltes vegades en aquesta cambra d'un tema com pot ser la mort dels peixos provocada pels abocaments incontrolats. No feia ni tres mesos que parlàvem de la mort dels peixos al riu Cardener. Fa molt poc, del riu Fluvià, del Segre, de tots els rius de Catalunya, aquells rius que tenen la sort encara de tenir peixos, perquè molts, per culpa d'aquells residus, ja no en tenen. No podem seure tranquil·lament a esperar que surtin residus en el primer «descampat», com recentment hem trobat a «descampats» de Barcelona. I no es pot, simplement, per un cantó escandalit-

zar-nos alguns que apareguin aquests residus, o d'altres que diguin: «Aquí no passa res.»

El problema dels residus industrials és massa greu com per quedar-nos amb l'anècdota i no anar a la qüestió de fons. Els bidons trobats a Sant Andreu i a les Corts, que contenen residus cianurats o dissolvents, són només la punta d'un iceberg que s'escampa per tot Catalunya. I s'hi escampa, senyor conseller, perquè es produeixen molts residus industrials al nostre país; gairebé quatre milions de tones de residus industrials, dels quals un milió set-centes mil tones són especials –no el 15%, com deia vostè l'altre dia, repassi's bé les dades de la Junta de Residus–, el 45%, aproximadament, són residus especials, dels quals, essent benèvol, es tracten correctament el 30%. On va a parar el 70% restant de residus industrials que no es tracten correctament, senyor conseller? On van a parar, els residus no tractats correctament, senyor conseller de Medi Ambient?

La resposta, que hem demanat insistentment en aquest Parlament des de l'any 1988, sempre ha estat la mateixa: una resposta evasiva, poc clara, i sempre remetent que la culpa la té la manca de legislació. I aquesta resposta la podria donar qualsevol ciutadà de Catalunya; qualsevol ciutadà que passegi per Catalunya: el 70% dels residus no tractats correctament, vostè els pot trobar en qualsevol clauvera, en qualsevol riu, en qualsevol revolt o en qualsevol «descampat» de qualsevol municipi de Catalunya.

Què hem de fer, senyor conseller, perquè es resolgui aquesta situació? Situació que venim denunciant –ho repetixo– reiteradament en aquest Parlament, i que no hi trobem resposta. Ara celebrarem els deu anys de la primera Llei de residus industrials: deu anys, i no ho celebrarem amb deu espelmes; ho celebrem amb deu bidons trobats en «descampats» de Catalunya. Deu, curiosament, els mateixos. Li pot semblar una anècdota, però ja li dic que és la punta de l'iceberg del que trobem a tot Catalunya.

I cada vegada –ho torno a repetir– que demanem solucions, vostès ens repeteixen el mateix: «Hem de canviar la legislació i, per tant, hem de fer una nova llei.» Hem tingut quatre consellers i hem tingut quatre modificacions de llei. De l'aplicació ni se'n parla. I ara vostè ens torna a proposar una nova modificació de la Llei, la cinquena modificació de la Llei de residus industrials. A part que penso que està cometent el mateix error que va cometre el seu predecessor en tractar d'imposar el Pla de residus, i vostè ara tracta d'imposar la seva Llei de residus. Penso que és un error que no hauria de cometre; si s'ha de modificar –cosa que nosaltres no hem reclamat–, s'ha de fer d'una altra manera, i la resposta la va tenir l'últim dia en la Comissió, en què tots els grups de la cambra no van votar la seva Llei perquè vostè tractava d'imposar-la. Crec que aquests no són mètodes, i els mètodes els ha de canviar.

Jo crec que vostè..., vostès han actuat –jo li deia això el 1988, no em digui que li ho dic avui– amb bastant irresponsabilitat; i han actuat amb irresponsabilitat perquè des del 1987 al 1993 han pressupostat aproximadament setze mil milions de pessetes per fer infraestructures, per fer plantes

de tractament per resoldre aquest gravíssim problema dels residus industrials. I fins al dia d'avui vostès no han fet cap planta de tractament i no han invertit pràcticament res d'aquests pressupostos milionaris que aquest Parlament ha aprovat amb bon criteri –amb bon criteri, perquè el problema era tan greu que necessitava unes inversions importants per resoldre el problema.

Com pensa vostè justificar el fet que no s'inverteixi a fer infraestructures quan hi ha una exigència impressionant per resoldre aquest greu problema? Per què no s'han fet aquestes infraestructures, senyor conseller, des de l'any 1987? Vostè, realment, no troba que és una frivoltat –una frivoltat– no haver invertit aquests pressupostos, que any rere any ha aprovat aquest Parlament, per resoldre aquest gravíssim problema, mentre els residus ens surten per qualsevol «descampat» de Catalunya? Com pot vostè frivoltitzar, com ho ha fet recentment, dient que els residus industrials continguts en els bidons de cianur de Sant Andreu es podien menjar a cullerades? Si no fos perquè el problema és molt greu, podríem dir que vostè s'ha inventat un nou plat de la cuina catalana, no? Els residus de cianur que es poden menjar a cullerades. Aquí podríem dir ara, molt distesament, que l'invitariem a fer un tast d'aquest plat que vostè s'ha inventat, i jo crec que realment no són formes de dir les coses, de fer les coses, de frivoltitzar sobre un tema de tanta transcendència i de tanta gravetat com és el tema dels residus industrials.

Perquè després de dotze dies –dotze dies– que vostè no va informar de la situació dels bidons trobats a Sant Andreu, després de desqualificar el fiscal, després de desqualificar el Partit Socialista perquè ens havíem atrevit només a demanar –jo crec que d'una manera sensata– que vostè vingués davant d'aquesta cambra i ens expliqués quines són les mesures urgents que vostès pensen aplicar per resoldre el problema dels abocaments i els vessaments incontrolats que s'escampen per Catalunya, que posen en risc no només el medi ambient, sinó la salut de les persones...

Què pensen fer, senyor conseller? Vostè va acusar el fiscal de Medi Ambient de fer electoralisme perquè va dir que vostès no actuaven, que vostès no col·laboren amb la Fiscalia de Medi Ambient. Va dir que la Junta no ha presentat cap denúncia pels temes dels abocaments incontrolats des que ell és fiscal de Medi Ambient. Com pot dir vostè que fa electoralisme si cada any –cada any–, en el seu informe, li diu el mateix? Li diu que vostès no col·laboren, que vostès no informen, que vostès no denuncien. Li ho va recordar el febrer d'aquest any, quan encara no estaven convocades les eleccions. O és que també estaven convocades les eleccions el febrer, quan li ho va dir? Jo crec que no. I també em va acusar a mi de fer alarmisme i de crear inquietud i de fer electoralisme. Com pot dir vostè aquestes coses, si fa vuit anys que s'havia fet la primera Llei de residus –i vostè encara no era conseller– i ja estàvem denunciant les mateixes coses?

Com pot dir vostè que fem electoralisme o alarmisme si precisament nosaltres no vam votar la Llei de mesures ur-

gents? Precisament perquè dèiem que el que faltaven eren mesures concretes per abordar un problema greu, i no simplement legislació, i li ho hem dit el 88, li ho hem dit el 89, li ho hem dit el 90, li ho hem dit el 91, el 92 i el 93. I ara, en aquests moments, li ho torno a dir: volem mesures concretes per abordar el problema més greu, mediambiental, que pateix el nostre país, que és el problema dels residus industrials. No volem només declaracions de bones intencions; no volem només que es vulgui amagar el problema a través de mesures legislatives que després no s'apliquen, sinó que el que volem són mesures concretes per resoldre un problema concret.

I per tant, el Partit Socialista no fa alarmisme, no fa electoralisme, perquè fa cinc anys que ve dient el mateix en el Ple del Parlament i fora del Parlament. Per tant, senyor conseller, no és un problema de legislació, sinó que és un problema d'actuació. Tornem avui a demanar aquí, jo crec que amb la credibilitat que ens dona el fet d'haver-ho repetit reiteradament, la mateixa posició durant molts anys, que ha sigut la de demanar que aturin la disbaixa dels residus industrials que contaminen i degraden el nostre país; que, a part d'aplicar una política correcta de les «tres erres», de reutilització, de recuperació i de reciclatge, s'ha d'aplicar en el nostre país una política de xoc perquè es pugui frenar aquesta degradació permanent que pateix el nostre país. I l'única manera de frenar aquesta contaminació és construint, és fent, també, infraestructures, paral·lelament que s'apliqui una política de les «tres erres», que nosaltres hem demanat reiteradament en aquest Parlament.

I per tant, senyor conseller, crec que és hora –i li repeteixo que no és la primera vegada que li ho demanem– que passin a l'acció. Que ha passat el temps de les declaracions de bones intencions. Passin a l'acció, i que no vegi en la nostra interpellació simplement la denúncia que s'han trobat uns bidons de cianur i de dissolvents en un municipi. No. Això, simplement, és la punta de l'iceberg; la punta de l'iceberg d'uns residus que s'escampen per Catalunya. Aquest 70% que vostè coneix millor que jo, que s'escampa per les clavegueres, pels rius, pels racons, pels revolts, pertot arreu. Llavors vostès tenen la responsabilitat de donar solucions a aquests problemes.

I és per això que fem aquesta interpellació d'urgència, i és perquè vostès expliquin davant d'aquesta cambra quines són les mesures concretes –les mesures urgents de què parlava la Llei del 91, la Llei del 91, i estem en el 93–; quines són les mesures urgents que vostès pensen prendre per evitar la degradació que provoca l'abocament dels residus industrials. I vostè em pot dir: «Escolti, estem fent coses; paciència.» Pensi que, això, fa sis anys que estem demanant mesures concretes i la paciència s'esgota, però no la paciència del Partit Socialista, senyor conseller: la paciència del país, que és el que en pateix les conseqüències.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller senyor Vilalta.

El Sr. CONSELLER DE MEDI AMBIENT (Albert Vilalta): Senyor president, molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, jo entenc que el senyor diputat tingui pressa i per això ha plantejat aquesta interpellació d'urgència. La tindriem tots: aquest és un tema important; però no hi ha dubte, senyor Madueño, que el camí no deixa de ser lent.

Primer de tot, ha sigut necessari restablir la tranquil·litat, la credibilitat, després del trauma que no hi ha dubte que es va passar, que tots n'hem sigut actors i a més passius, i que, en aquesta recomposició de la credibilitat, en alguns casos s'han de fer també complements legislatius, entre altres coses aquesta nova llei-marc, que no és modificació, sinó que permet tractar conjuntament, igual com –vostè ho sap perfectament– l'Estat s'havia plantejat dos tipus de legislació i ara el contempla amb un sol –residus urbans i industrials–; permet que hi hagi una identificació que preferentment siguin els residus de Catalunya els que es tractin, i que s'eviti l'especulació que en alguns casos, doncs, hi ha hagut possibilitat que es produeixi en el tema de residus.

És un camí lent en el qual la tranquil·litat i evitar l'alarmisme penso que hi serà molt, molt profitós. És un camí lent en què fa falta també la conscienciació de les empreses, que en aquest moment, a més d'una crisi bastant profunda, doncs, s'ha de tenir molt en compte, i que cal tenir també en consideració que nosaltres varem entrar a la Comunitat Europea l'any 86. Hi havia molts altres països europeus que feia temps que hi eren, i que l'altre dia llegia, per exemple, que a Itàlia –suposo que és cert–, doncs, només es tracta un 10% dels residus industrials. O bé vostè sap que als Estats Units fa deu anys que no han fet cap incineradora, o bé Baden-Württemberg, que també fa deu anys que intenten fer una incineració. A Espanya no cal dir que Almadén no se n'ha sortit. És un problema de camí lent, com deia, però camí lent que s'ha d'anar recorrent amb aquesta credibilitat amb la qual tots plegats hem de fer l'esforç que es produeixi.

Què es fa amb els residus tòxics o especials? Miri, la Llei 2/91, que és una llei molt bona i que no per això impedeix que s'hagi de fer l'actual que està en tràmit –són temes complementaris, i l'actual permet una millor gestió–, preveu que hi hagi informació, assessorament per a la minimització. S'està actuant en aquest camp, a través dels convenis amb els sectors; en concret, doncs, els acabats de superfícies que tenen, sortit d'ells mateixos, ajudats pel Departament, ajudats pel Govern de la Generalitat, sistemes alternatius als que produeixen, manuals de bones pràctiques..., tot això sortint d'ells mateixos –això és important. El mateix amb els fonedors, el mateix amb altres sectors industrials amb els quals s'han fet convenis.

Fomentar el reciclatge –la borsa penso que va fent via–, la nova Llei, que preveu que només el rebuig sigui el que s'hagi de disposar, i, en tot l'altre, fomentar al màxim possible el reciclatge.

Restaurar les àrees degradades. Més de dos mil punts i més de seixanta mil metres cúbics retirats l'últim any; cinc-cents milions destinats a àrees degradades... Penso, doncs,

que s'hi està actuant i crec –i l'altre dia m'ho comentaven– que es va notant aquesta neteja dels abocaments controlats.

Evitar l'abandonament. Evitar l'abandonament, evidentment, està en relació també amb actuacions per part dels ajuntaments, i en aquest sentit li suggereixo, doncs, de recordar el que diu l'article 5.1 de la Llei 2/91, pel qual, doncs, també l'ajuntament ha d'assegurar que la recollida, transport i tractament dels residus industrials s'efectuï en condicions adequades. No es tracta de culpabilitzar ningú, es tracta que és un tema que ha de ser de cooperació d'uns amb altres. No hi ha dubte que hi ha picaresca, picaresca per part de molta gent –i sempre n'hi ha hagut, en tots els temes–, i aquest és un tema difícil de lluitar-hi, i aquesta és una de les raons per les quals es va produir l'abandonament dels bidons, que, per altra banda, va resultar que va ser foc d'encenalls, perquè..., després, si de cas, en el segon torn li llegiré l'informe de tècnics responsables respecte a la no-toxicitat.

Per altra banda, qualsevol que el sentís diria «doncs, home, que no s'està fent res». Vostè mateix accepta que s'està fent quelcom, però jo li podria dir que, en aquell moment, en aquest moment d'infraestructures de desenvolupament, de desenvolupament d'infraestructures per tractar residus industrials especials autoritzades, i per tractar-ho per tercers, sumen la quantitat de quasi..., sobrepassen les vuit-centes mil tones, en diferents camps –físico-químic, biològic, etcètera–, tot tenint en compte, evidentment, doncs, que una part, les d'incineració, han d'anar transitòriament a l'exterior.

A part d'això, què es fa? La determinació del volum d'aquests residus no és senzilla, perquè és una activitat que moltes vegades fas una inspecció i resulta que t'amaguen una part de la fàbrica, que està en el subsòl i que, a més, és clandestina, de vegades.

Determinar el volum, a través de què? A través de la declaració: vostè sap perfectament, doncs, que anem incrementant el volum de declaracions –estem, en aquests moments, a 8.000 empreses–; recordi que a la resta de tot Espanya, si mal no recordo, tot Espanya són 2.500 declaracions d'industrials; a Catalunya, *només*, n'hi ha 8.000, les quals donen 2.300.000 tones l'any, i de les quals, segons els nostres serveis, corresponen, d'aquestes declaracions, 670.000 tones l'any de residus especials. Aquestes declaracions s'han de creuar, per exemple, amb les fitxes de transports: un milió i mig de tones l'any, que es controlen; s'han de creuar amb les inspeccions; cal disposar de més personal per a això, ja li ho accepto i li ho avanço, i espero que la nova estructura de la Junta de Residus ens permeti tenir més agilitat. I en això també s'ha de comptar amb els convenis amb els sectors; els mateixos sectors són un element dinamitzador i responsabilitzador i sensibilitzador del seu sector.

En aquest moment, senyor Madueño, podem dir que les declaracions han anat incrementant-se, que vol dir el coneixement dels residus i de la gestió dels residus. En el pas del 90 al 91 es va incrementar un 12%; en el pas del 91 al 92, un 28% de tones tractades –de tones tractades en instal·la-

cions autoritzades. Això vol dir un 28% d'increment l'últim any, tot i estar inclosos en una crisi profunda. Però no vol dir que les que no siguin tractades en instal·lacions autoritzades no es tractin, perquè els que fan la declaració, les empreses que fan la declaració de residus, evidentment, algunes, una part important d'aquesta disposició dels residus no es fa a través d'autoritzades, però es fa a través d'instal·lacions pròpies, potser no autoritzades però existents, en les quals la nova Llei també, a través del registre d'empreses tractadores de cada tipus de residus, simplificarà i farà més àgil.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Per tant, és com si diguéssim que a la declaració de renda hi hagués, voluntàriament, una declaració del diner negre –no ho fan. O sigui, les indústries, quan declaren els seus residus, declaren aquells que van a instal·lacions autoritzades, i declaren aquells altres que tenen un altre tipus de disposició, no –segurament– en autoritzades, concretament, però autoritzables, perquè, altrament, òbviament, aquestes empreses no farien aquesta declaració.

Per tant, senyor diputat, s'està actuant, s'està fent, i, evidentment, en el segon torn de paraules podem complementar el que sigui necessari.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Madueño té la paraula per formular la rèplica durant cinc minuts.

El Sr. MADUEÑO: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, he sentit atentament la seva rèplica, i la veritat és que no li he sentit cap paraula respecte a la principal demanda que jo li feia, i era –i li ho repeteixo– molt concreta: pensen vostès, sí o no, fer actuacions perquè es puguin tractar els residus generats a Catalunya, es puguin tractar a Catalunya? Pensen vostès agafar tots aquells milions, mils de milions que hem pressupostat aquest Parlament, per tant, és de suposar, amb l'acord general de la cambra –com a mínim, aprovats en aquesta cambra–, per fer les infraestructures necessàries perquè els residus que es generen a Catalunya no vagin als «descampats», als rius o a les clavegueres? Diguin que ho estan pensant, que ho estan dissenyant, que pensen fer alguna cosa en aquest sentit.

Que vostès estan fent filosofia sobre la minimització, el reciclatge... Jo ja li accepto que han avançat, perquè quan es va presentar el Pla de residus a aquesta cambra ni se'n feia esment, d'aquest tema, i tots els grups vam insistir que aquell Pla de residus tenia molts defectes, però entre ells, fonamentalment, que només era un pla de quantitats de tractament, i no un pla per reduir, per minimitzar, per reciclar, per reaprofitar... I al final vostès ho van modificar, i molt bé que van fer de modificar-lo.

Però ara jo li demano que, a part de fer aquesta opció, de fer aquesta sensibilització, de fer aquesta conscienciació dels ciutadans i dels empresaris –ho haig de dir, tènuelement, eh?, sense que vostès hagin fet un esforç molt gros, però han fet alguna cosa en aquest sentit–, jo li pregunto què faran per fer una política, que jo demano, de xoc, per veure com

resolem el greu problema que té el nostre país sobre aquest 70% de residus. Jo ja li accepto que tracten el 30%, que li dic que hi ha hagut un petit augment des del 88, que li demanàvem l'esforç, però què faran vostès? Perquè són molts residus, els que es generen al nostre país.

Perquè el problema, senyor conseller, que troben avui la majoria de mitjanes i petites indústries del nostre país és que no poden fer instal·lacions per tractar els seus residus en origen; poden fer esforços a reduir, però no poden tractar-los en origen, i vostè sap millor que jo on van els residus d'aquestes petites i mitjanes empreses, que en el nostre país, afortunadament, són nombroses. Doncs, els líquids, a les clavegueres i els rius, i els sòlids, en petites quantitats, van barrejats amb els residus domèstics, i la resta, a abocaments il·legals en el territori.

I quan li diem això, vostè contesta contínuament que hem de fer esforços de minimització, recuperació, tractament en origen, reciclatge... Això, ho repeteix contínuament, i està bé, però diu: «incineradores, no ho sabem; abocaments controlats d'inerts, no en parlem...» I la realitat és tossuda, i les petites i mitjanes empreses, si volen continuar funcionant, dels seus residus n'han de fer alguna cosa —i continuem dient el mateix—, anant a les clavegueres, rius, als residus domèstics, abocaments il·legals, etcètera.

Senyor conseller, què pensa fer, quina política tenen dissenyada vostès per resoldre aquest greu problema? Continuar com fins ara? Continuar com fins ara? Jo crec, sincerament, que vostè no es pot despatxar dient que els ajuntaments han de fer el control i el seguiment del tema dels residus en els seus municipis, i llegir-se de la Llei només l'article 5.1; repassi tot el contingut de la Llei i veurà que tota la Llei diu el mateix: la responsabilitat dels residus industrials, del seu tractament, del seu control, de la seva inspecció, és del Govern de la Generalitat —és del Govern de la Generalitat. I com poden els ajuntaments posar un policia al darrere de cada productor de residus, com poden dir vostès això, si no tenen infraestructures, no tenen lloc on fer el tractament dels residus industrials? Si vostè té la responsabilitat d'abordar aquest tema —s'han pressupostat milers de milions en aquest Parlament i no ho han fet—, els ajuntaments, el màxim que fan és, quan es troben en el seu municipi un residu abocat il·legalment, comunicar-ho a la Junta de Residus, que moltes vegades no sap què fer amb aquest residu que troba en el municipi d'un ajuntament.

Sincerament, senyor conseller, crec que l'esforç que es necessita, l'esforç que es necessita, per part del seu Departament no es fa en una bona direcció. I no es fa en una bona direcció perquè seria assumir, primer, que hi ha un greu problema; la segona cosa que hauria d'assumir és que fan falta, a part de fer una política de les tres erres, és fer una política, jo diria, *erre que erre*, en la construcció i instal·lacions per al tractament dels residus, de quantitat de milions de tones que es generen al nostre país i que s'aboquen il·legalment i incontroladament, en el nostre país. Això és el que a mi m'agradaria sentir d'una vegada. Li ho vaig dir l'altra vegada i li ho torno a repetir avui: què pensa fer, quines políti-

ques pensa aplicar perquè no es continuïn abocant els residus en el nostre territori?

I acabaré amb una frase que vaig dir en aquest Parlament el maig del 1990. Li deia: «Presentin mesures concretes per acabar amb la disbauxa dels abocaments incontrolats que contaminen el nostre territori i degraden Catalunya.» Era maig del 90 —de 1990—, i per tant —estem al 93—, tres anys després, jo crec que vostès continuen en la mateixa situació. I només demanaria que, perquè canviï la situació, canviïn de política de residus, assumeixi que per resoldre el problema dels residus s'ha de mullar i s'ha de corresponsabilitzar a fer coses que potser no queden bé de cara al públic en general, però que queden molt bé de cara al país.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Madueño. El conseller Vilalta té la paraula per contestar la rèplica.

(*Remor de veus.*) Silenci!

El Sr. CONSELLER DE MEDI AMBIENT: Molt honorable president, senyores i senyors diputats, senyor diputat, «què pensen fer?» Doncs, miri, a part del que diu vostè, que fem minimització, també fem infraestructures. En aquest moment, en aquest moment, vostè té una capacitat potencial autoritzada de 100.000 tones de tractament físico-químic, 87.000 tones de biològic, 50.000 de dissolvent, 60.000 d'inertització, 10.000 d'aigües cròmiques i àcids, 300.000 de deposició controlada i inertitzats, i 200.000 d'incineració. Per tant, miri..., compti que això puja 800.000 tones, més de 800.000 tones, i els residus especials són 600 i escaig.

Per tant, per tant, d'instal·lacions, en aquest moment, ja n'hi ha; s'han de millorar, s'han de complementar, i algunes —com ja li he dit abans— d'aquestes instal·lacions s'han de portar a fora en aquest moment, transitòriament, però, evidentment, aquesta no és la vocació: hem de tenir-les aquí, i com més aviat millor, evidentment. Per això feia falta aquesta tranquil·lització, que penso que s'està produint, i aquesta tranquil·lització i a més el que fa falta també, i això espero que ho tindrem, doncs és tota la col·laboració dels diferents partits i dels ajuntaments.

Evidentment, per tant, no és que no fem res, no és que no hi hagi instal·lacions, n'hi ha. I ara li diria una cosa: els problemes dels bidons, doncs aquell senyor que va abandonar aquells bidons haguera pogut portar-los a una instal·lació; el problema és un altre, el problema és que hi ha moltes d'aquestes empreses, algunes fins i tot submergides i altres amb una llarga trajectòria de picaresca, que es volen estalviar o no poden pagar el tractament; aquest és un altre problema, el qual, doncs, és difícil d'enfocar perquè tampoc hem d'anar a pagar tots els ciutadans el tractament dels residus: el pagament dels residus ha de sortir del mateix producte, ha d'anar integrat al mateix producte.

I ens podem trobar, a més, que com més instal·lacions tinguem, i sigui més correcte el tractament i s'hagi de pagar, ens trobem encara amb més abandonaments. Jo espero que no, i d'aquí venia aquest recordatori, que ha de ser en cooperació amb els ajuntaments, no poden els ajuntaments,

evidentment, posar un guàrdia a cada cantonada i tampoc pot molt menys la Generalitat posar un guàrdia a cada cantonada, el que passa que hi ha indrets on hi ha abandonaments.

I passant per la plaça de les Glòries vostè veurà allí, s'està fent..., i hi ha també abandonaments en plena plaça de les Glòries. Que un dia passi una camioneta i descarregui a la nit uns bidons allí, com ho pot evitar?, ni el senyor alcalde de Barcelona ni nosaltres ho podem evitar. És un tema, doncs, que per un cantó hi ha d'haver instal·lacions i n'hi ha, i per l'altre —i n'hi ha, senyor Madueño—, el que hem d'anar és conscienciant, i aquesta actuació penso que s'està fent, i encara no és suficient, evidentment encara no és suficient, i treballarem en aquest sentit. Però estigui segur, estigui segur que les infraestructures es faran, i el que sí que li dic és que ajudarà a fer-ho molt i molt l'aprovació de la nova llei, a la qual aprofito per dir-li que hi donin suport, aquesta vegada, ja que vostè ha dit que no l'hi van donar a la 2/91, penso que, almenys com a compensació, l'hi haurien de donar aquesta vegada.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Modificació de l'ordre del dia

Passem al tretzè punt de l'ordre del dia, ja que les interpellacions, que eren els números 10, 11 i 12 de l'ordre del dia, han quedat posposades.

Reiteració de la votació de la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de millora del sistema de finançament

El tretzè punt és la reiteració, de conformitat amb l'article 70.2 del Reglament, de la votació de la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de millora del sistema de finançament, presentada pel diputat senyor Roc Fuentes i Navarro, del Grup d'Iniciativa per Catalunya.

És necessari llegir el text de la Moció per recordar? *(Pausa.)* Sí; doncs, senyora secretària, si vol procedir a la seva lectura.

La Sra. SECRETÀRIA PRIMERA: «Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de millora del sistema de finançament.

»En el Consell de Política Fiscal i Financera, el Govern de la Generalitat, per mitjà del conseller d'Economia i Finances, va condicionar la seva acceptació del nou sistema de finançament per al període 1992-1996 a l'establiment d'una participació en la recaptació a Catalunya de l'impost sobre la renda de les persones físiques, condició que fou ratificada en la reunió de la Comissió Mixta de Valoracions del 15 de juny de 1992.

»Fins avui el Govern central no ha instrumentat aquesta participació, de manera que ha incomplert el termini

del compromís que havia adquirit respecte a aquesta qüestió.

»En conseqüència, i en virtut del vot condicionat exposat en el Consell de Política Fiscal i Financera i en la Comissió Mixta de Valoracions, s'ha d'entendre que l'acord sobre el nou sistema de finançament no està perfeccionat.

»Per tot això, el Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a:

»En funció de l'establert en la Moció 12/4 del Parlament, de data de 27 de novembre de 1992, insta el Govern a plantejar-se noves possibilitats de millora del sistema de finançament, dins la línia de la corresponsabilitat fiscal, sense excloure la tendència a la igualació entre les diverses modalitats vigents a l'Estat.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora secretària.

(El Sr. Curto i Casadó demana per parlar.) Sí, el senyor Curto.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Senyor president, moltes gràcies per la lectura de la Moció. El Grup Popular demanaríem votació separada de l'apartat primer, fins on diu «perfeccionat», des de «en el Consell» fins a «perfeccionat». Votació separada de l'apartat primer.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

(El Sr. Clotas demana per parlar.) Sí, el senyor Clotas.

El Sr. CLOTAS: Bé, jo entenc que el que es posa en votació és el text normatiu de la Moció, que és allà on el Parlament insta el Govern de la Generalitat. De l'anterior em fa l'efecte que és innecessària la votació perquè és una introducció, que, igual que s'ha fet durant els tretze anys d'existència del Parlament, tan sols és un text d'introducció al text normatiu que es posa en votació; per tant, em fa l'efecte que està molt bé haver donat lectura absoluta a tot el text, però el que es posa a votació és una sola votació, em fa l'efecte, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Clotas.

(El Sr. Escudé demana per parlar.) El senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president, vagi per endavant que el nostre Grup votarà el que la Mesa decideixi que s'ha de sotmetre a votació, no caldria més. Ara, jo voldria recordar al senyor Clotas que aquest mateix debat ja es va produir en el Ple anterior, per què?, per insuficiència o per voluntat, no ho vam aclarir, del Grup presentador, l'expressió clau, màgica, «Moció», apareix a l'inici, i d'aquí va venir la discussió, d'aquí va venir el fet que el nostre Grup presentés una esmena precisament a aquesta fase introductòria, hi va haver els seus més i els seus menys aquí, i, finalment, al nostre entendre, millor dit, al nostre record, la Mesa va posar a votació el text que suara s'ha llegit.

Si la Mesa decideix rectificar i es vol votar alguna altra cosa, tampoc hi tenim inconvenient. Jo l'únic que voldria fer observar és que aquí no obrim un nou debat sinó que el que diu l'ordre del dia és reiterar la votació, votació que no es va poder portar a terme..., millor dit, es va portar a terme però no va tenir validesa ni virtualitat perquè no hi havia quòrum.

En tot cas, senyor president, nosaltres òbviament, votarem el que s'acordi que s'hagi de votar.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Com que no es tracta de reobrir un debat que ja es va tenir, es votarà en la forma que s'ha llegit, i per consegüent, s'atendrà la petició d'un grup parlamentari que ha demanat votació separada.

De manera que es vota el primer punt de la Moció.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

(Els diputats d'un sector de l'hemicicle no s'alcen en cap de les tres crides a votació.)

El primer punt de la Moció ha quedat aprovat per 76 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

A continuació es voten els altres dos punts de la Moció.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La resta del text de la Moció ha quedat aprovada per 73 vots a favor, 19 en contra i 3 abstencions.

(Remor de veus.)

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els regs agraris de Catalunya

Passem al catorzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre els regs agraris de Catalunya, presentada pel diputat senyor Josep Ignasi Llorens, que té la paraula.

(Remor de veus.)

Silenci.

El Sr. LLORENS: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta Moció que avui tinc l'honor de presentar en nom del Grup Popular és el tràmit següent a la interpellació que es va substanciar el dia 7 de maig del 93, on nosaltres donàvem compte de les indefinicions i les llacunes de la llei 5/1990, del 5 de març, d'infraestructures hidràuliques.

En aquella ocasió va ser el conseller d'Agricultura qui va respondre a aquest interpellant i, tal com consta al *Diari de Sessions*, ja es va acceptar que hi havia unes indefinicions, unes ambigüitats en l'actual Llei de finançament d'infraestructures hidràuliques, referides, per exemple, al moment de pagament.

L'article 25.2 de la Llei a què fa referència, de la vigent Llei, estableix dues modalitats de contribució econòmica al cost de les obres dels beneficiaris i posa a l'apartat a: «aportació percentual sobre el pressupost total de l'execució en el transcurs de les obres», és a dir que els beneficiaris, la part que han de pagar els beneficiaris, si comencen a pagar mentre s'estan fent les obres, i l'altra alternativa és el pagament d'una tarifa d'utilització d'aigua que es comença a pagar, a satisfer en el moment en què l'obra entra en servei.

Fixin-se vostès que el moment de pagament, el moment que es comença a pagar està absolutament indeterminat. Això qui ho determina?, la Junta d'Aigües, i a la Junta d'Aigües hi té majoria l'Administració, encara que hi tinguin audiència els interessats, els regants.

Però, és a dir, quan comença a pagar el beneficiari?, mentre l'obra està executant-se o quan l'obra s'ha acabat? No es diu res, és a dir, ha de ser en cada cas l'Administració la que discrecionalment, d'acord amb la llei, ho pot fixar.

No solament és lo moment quan s'ha de començar a pagar per part dels beneficiaris el que queda indeterminat en la vigent llei, sinó que segons l'article 28 fins i tot la quota de participació dels beneficiaris, és a dir, lo que han de pagar ells, lo que els toca pagar també està absolutament indeterminat, perquè diu que la millora i conservació dels regs, dels regs ja existents, el 40% l'han de pagar els beneficiaris d'aquestes millores i dels regs –el 40%–, i en el cas de regs de nova implantació han de pagar el 30%. És normal, és a dir, han de pagar menys els beneficiaris dels nous regadius perquè se'ls ha d'ajudar més que aquells que ja tenen un reg en explotació i estan obtenint uns beneficis, no?

Però després, a l'article 26 diu: «Es poden modificar els citats percentatges, sempre que ho acordi una altra vegada la Junta d'Aigües.» No hem aclarit res, és a dir, en un moment determinat diu: «nous regadius, els beneficiaris han de pagar el 30%; regadius existents, els beneficiaris han de pagar el 40%», però en un altre article d'aquesta llei diu: escolti'm tot el que he dit a l'article 28 no val res, en un moment determinat podem modificar, i qui ho pot modificar?, la Junta d'Aigües. La Junta d'Aigües és sobirana, on té la majoria l'Administració.

Estem dient: el moment de començar a pagar està absolutament indeterminat, no és el mateix començar a pagar mentre l'obra s'està fent que quan l'obra ja està feta i comença a tindre rendiments, però és que la quantia del que han de pagar, la quantia del finançament dels beneficiaris, les quotes que han de pagar ells també està absolutament indeterminat, perquè diuen lo 30 o lo 40, salvat l'article 26, que la Junta d'Aigües digui una altra cosa. Escoltin, llavors no diu res aquesta llei, no diu absolutament res.

Tercera qüestió: en quin termini s'han de pagar les obres? Doncs l'article 28 és tan vaporós, tan indefinit i tan ambigu com tots als quals estem fent referència aquí. I es diu que es determinaran els terminis d'amortització en funció de les aplicacions de les tarifes que siguin acordades, per qui?, per la Junta d'Aigües. A la llei de l'Estat diu que les amortitzacions tindran un mínim de cinquanta anys. Bé, al conseller d'Agricultura jo li vaig dir: «Escolti'm, és que el perill que corre l'aplicació de la nostra llei és que els nostres regants poden ser pitjor tractats que els d'Aragó.» Diu: «No, és que els estem tractant millor.» Dic: «Sí, els estan tractant millor, però poden ser tractats pitjor amb l'aplicació d'aquesta llei, que està molt més indefinida perquè la llei estatal diu que les amortitzacions tindran un termini mínim de cinquanta anys. Aquí no diu res d'això.»

Per últim, dels tipus d'interès que s'aplicaran als regants, tampoc se'n diu res. I, és clar, naturalment a nosaltres ens agradaria que passés el mateix que a la Llei estatal, que fixa un 4%; el tipus d'interès de les quantitats que han d'abonar els pagesos i que estan..., o els beneficiaris d'aquestes obres, que estan ajornades.

Per tant, fixi's vostè, nosaltres amb aquesta Moció què és el que estem plantejant? Estem plantejant: quan s'ha de començar a pagar, que es posi, que es posi a la Llei; quin és lo percentatge que han de pagar els regants, que es posi a la Llei amb tota claredat; en quin termini, en quin número d'anys i amb quin tipus d'interès. Em sembla que no són coses *baladíes*.

El senyor conseller –ara absent–, el d'Agricultura, que és lo que va intervenir perquè en aquells moments no estava nomenat lo de Política Territorial, però també seria bo que avui hagués estat aquí el conseller de Política Territorial, va dir que quan una llei no disposa..., és ambigua i pot tenir dos interpretacions, que naturalment sempre s'agafarà la més beneficiosa per als regants. Bé, d'acord –com deia aquell, *de buenas intenciones está el infierno lleno*. Lo que es tracta, precisament si es tracta de posar les condicions més beneficioses, i sempre es volen aplicar les condicions més beneficioses, que s'hi posin; perquè, si no s'hi posen, tenim tots els fonaments per pensar que no sempre s'aplicarà el criteri més favorable per als regants, sobretot quan a la Llei estatal està tan absolutament determinat.

Bé, vam fer un altre tipus de consideracions molt importants amb el conseller d'Agricultura, ens vam posar d'acord, i jo penso que aquí és bo recordar-ho, perquè hi ha alguna política –diguéssim– impopular: quan nosaltres parlem que s'ha d'accelerar i s'ha d'impulsar la transformació de secans en regadius i millorar els regadius existents, hi ha qui diu: «Escolti'm, si ara hi ha un problema d'excedents de producció agrària; vostè el que farà amb les transformacions de secà en regadiu és anar en contra de les normes de la política comunitària, que diu que s'han de frenar els excedents.» En això ja ens vam posar d'acord amb el conseller i suposo que tots vostès estaran d'acord també amb nosaltres. Les explotacions agràries tenen dos..., avui en dia l'agricultura té dos problemes fonamentals: un és la falta de productivitat, la falta de rendibilitat. Naturalment transformar un secà en regadiu suposa un increment de la rendibilitat i, des d'aquest punt de vista, suposa una millora de les perspectives econòmiques i de la viabilitat de les explotacions agràries, que jo crec que és un objectiu que compartim. La segona qüestió és quant a la formació d'excedents: les transformacions de secà en regadiu possibiliten fer una gamma de cultius molt més àmplia i possibiliten, precisament, fer cultius que no són excedentaris. Des d'aquest punt de vista, doncs, no solament –diguéssim– els que no estan molt documentats en la matèria poden discutir la utilitat de les transformacions de secà en regadiu, que no van en contra de les normatives de la política comunitària...

Després vam fer un altre tipus de consideracions. El senyor conseller va explicar que era molt important fer uns

processos de concentració parcel·laria prèvia a les transformacions de secà en regadiu i amb això hi estem absolutament d'acord, perquè aquestes són unes obres molt cares, en uns moments d'especial crisi, d'especial situació crítica per al sector agrari i naturalment tot el que sigui augmentar la mida de les parcel·les per abaratir la xarxa secundària dels regs, tot això és absolutament –diguéssim– raonable, no? I el que cal fer, també, en aquests moments, és contemplar..., perquè també s'ha dit algunes vegades quan nosaltres hem presentat aquesta Moció o aquest interès, que és que no volíem que els pagesos no paguessin; sí, sí, nosaltres volem que els pagesos hi participin, en unes obres que són per a ells, perquè tot aquell que no participi en un projecte que és per a ell, després no el sap valorar, ni el sap apreciar. El que passa és que després ja de tots aquests..., amb aquesta participació que fan els regants del 30%, després havem de considerar que hi ha una altra participació, que és la utilització de l'aigua una vegada que arriba a la capçalera de l'explotació, que suposa, doncs, uns costos elevats d'anivellament de les finques, de reg per goteig i que suposa que en aquests moments potser estem parlant de set-centes o vuit-centes mil pessetes per hectàrea, lo cost final d'una transformació de secà en regadiu.

Per tant, totes aquestes qüestions que estan indeterminades..., perquè si nosaltres hem portat aquesta Moció aquí és perquè hi ha una preocupació molt important, una preocupació molt important en tots els sectors que estan a punt de transformar-se de secà en regadiu, perquè no saben, entre la indeterminació, entre que les obres pugen cada vegada més i entre que la rendibilitat del sector agrari cada vegada és menys, no saben si s'atreveixen a tirar endavant aquests importants projectes.

Per últim, constatar aquí –i em permetran, dit sigui amb tota suavitat i amb tota la simpatia– que el senyor conseller em va dir, diu: «Suposo que no serà electoralisme el que ve a fer vostè abans de les eleccions.» Doncs, miri, ara tinc l'ocasió, després que han passat les eleccions, de tornar a presentar el que ja vam dir en aquells moments que era una necessitat urgent i que precisament em van plantejar els regants del canal Segarra-Garrigues: dir que el nostre Grup no posa cap president de comunitat a les seves llistes. I dir que, després que han passat les eleccions, nosaltres estem defensant amb el mateix interès..., perquè jo crec que electoralisme, doncs, miri, alguns tenim la sort de fer-ne sempre, perquè si electoralisme és treballar en defensa dels agricultors, aprofitar fins a l'últim moment les possibilitats que ens dóna una cambra, que jo agraeixo que estigui seguint amb atenció, com tantes vegades ha fet, amb tant respecte i amb tanta cultura política parlamentària les intervencions d'aquest modest diputat, jo només haig de fer que agrair-los a tots vostès i dir-los, doncs, que parlamentarisme és electoralisme, electoralisme permanentment.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Llorens. No s'han presentat esmenes i per consegüent es passa directament a la fixació de posicions dels grups.

Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Fuentes.

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, senyor president. Nosaltres comencem valorant positivament aquesta Moció, que expressa una preocupació important pel problema dels regs a Catalunya i que queda —com s'ha explicat molt bé— dividida en dues parts, dos punts, el segon dels quals, que és pel qual començaré, alhora també queda subdividit en cinc altres punts, i tracta, ni més ni menys, que fer una cosa que nosaltres considerem necessària, que és millorar i clarificar la legislació en relació amb els regs fixant tot un seguit d'aspectes que cal concretar, que cal concretar els percentatges, que cal concretar el nivell de participació, el moment de la participació, un millor tractament quant als interessos dels préstecs, etcètera.

Per tant, ens sembla que aquest segon punt és plenament assumible, tot i que nosaltres entenem que potser la formulació més acurada de la Moció seria, en tot cas, instar el Govern, perquè la Moció el que fa en els dos punts és constatar unes situacions que es produeixen, però en qualsevol cas ens sembla que aquest segon punt respon al que nosaltres també entenem que és necessari i, per tant, estant-hi d'acord com hi estem a grans trets i en els continguts concrets d'aquests cinc punts, nosaltres el votarem favorablement.

Nosaltres pensem que l'altre punt, el primer punt, tot i recollir també aspectes que són, sens dubte, necessaris, com és en determinats casos la conversió en regadiu de zones de secà, pensem nosaltres que en el context que nosaltres ens trobem avui, la construcció de la Comunitat Europea, amb una política agrària comuna que comporta unes limitacions, encara que nosaltres pensem que molts d'aquests aspectes segurament no es van negociar prou bé, sobretot per als agricultors catalans, però que en tot cas caldria modificar-los, el cert és que nosaltres avui en plantejar aquestes qüestions, si més no, hauríem de marcar, marcar en el redactat, alguns d'aquests condicionants. Perquè és cert el que s'ha dit, que no vol dir pas que no es puguin fer aquestes conversions, però sí que ens sembla a nosaltres que aquestes conversions s'hauran de fer tenint en compte la política agrària comuna, els condicionants d'aquelles institucions, d'aquells organismes en els quals nosaltres som i que això no queda expressat en el primer punt de la Moció.

Per tant, tot i compartint, com compartim, les preocupacions essencials que comporta aquesta Moció, nosaltres votarem favorablement el segon punt i ens abstindrem en el primer.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Pueyo.

El Sr. PUEYO: Senyor president, senyors diputats, senyores diputades, pel que fa a la proposta de resolució que acaba de presentar i d'argumentar el senyor Llorens, nosaltres hem de dir d'entrada que, globalment, ens mereix una valoració favorable, com és lògic, perquè coincideix amb altres preocupacions que hem expressat en aquesta cambra i

fora d'aquesta cambra. De tota manera, tenim algunes divergències, algunes de les quals van en la línia del que argumentava el senyor Fuentes fa uns instants pel que fa al primer punt. Probablement és excessiu postular d'una manera categòrica que s'ha de transformar sistemàticament el secà en regadiu i que aquesta sigui la sortida principal o una sortida de les principals a l'actual situació de crisi del sector agrari. Entre d'altres raons, perquè la situació d'excedents i les línies actuals de la política agrària comunitària —com assenyalava el senyor Fuentes— ho fan dubtós.

Ara bé, sí que és cert, sí que és cert que hi ha una sèrie d'expectatives de transformació de secà en regadiu i per als diputats de la demarcació de Lleida, doncs, algunes constitueixen aspiracions històriques entranyables i antigues: canal Segarra-Garrigues, Algerri-Balaguer, el reg de suport a l'Olivera - les Garrigues, etcètera, que aquestes s'han de dur a terme, i sí que és cert, a més a més, que la construcció de l'embassament de Rialp ha d'anar, necessàriament, connectada a la construcció del canal Segarra-Garrigues, si no, no tindria sentit per a nosaltres.

Cal dir, evidentment, que en aquesta transformació del secà en regadiu, no com a categoria global i genèrica, però sí com a línia en principi positiva, doncs, només cal comparar la situació de rendes entre els pobles amb una agricultura eminentment de secà i de regadiu dins de la mateixa comarca. Per exemple, dins de la comarca de la Noguera o dins de la comarca de les Garrigues on hi ha diferències notables de renda, per tant, doncs, indica que això és positiu, però és evident que en aquests moments això no es pot deslligar, per exemple, doncs, de criteris més racionals en l'ús de l'aigua per a activitats agràries: el reg, és a dir, el reg per aigua rodada, com a sistema més general, és un sistema a anar reduint i anar substituint per sistemes que estalvien millor l'aigua, com el goteig; i, a més a més, és evident que això és inseparable de la diversificació de conreus i del desenvolupament del que es coneix com a economies agroindustrials, que són les que, en definitiva, poden ajudar a fixar sobre el territori les poblacions.

Bé, feta aquesta precisió, el cert és que nosaltres pensem votar globalment de forma favorable la Moció al senyor Llorens, perquè el més important és aquest punt segon, en què —com ell deia— es constata que hi ha una legislació concreta, que és la Llei 5/1990, d'infraestructures hidràuliques de Catalunya, que entenem que és imprecisa en alguns aspectes i que és injusta en d'altres. Precisament al voltant d'aquest debat que se suscitava sobre qüestions electorals, el senyor Companys, el senyor Vilalta, el senyor Llorens mateix recordaran que, en les darreres eleccions del Parlament de Catalunya, aquest va ésser un dels temes de debat en la demarcació de Lleida, especialment afectada per aquestes qüestions, és a dir, qui pagarà les obres dels nous canals. I hem de dir que sempre que s'ha plantejat aquesta qüestió en el Parlament o fora del Parlament, almenys sempre que l'hem plantejat nosaltres, se'ns ha dit que no podia obviar-se aquesta contribució del 30 o del 40% en la mesura que això estava fixat en una llei concreta, que és aquesta Llei 5/1990.

Per tant, jo voldria recordar que el meu Grup ha presentat fa uns mesos una proposta de modificació d'aquesta Llei 5/1990, que va parcialment o totalment en la línia del que el senyor Llorens presenta en aquesta proposta de resolució. Si la majoria, doncs, accepta l'inici de tramitació d'aquesta proposta de modificació, amb el concurs de les seves iniciatives i de les dels altres grups, naturalment, en el debat en comissió podríem esmolrar aquestes deficiències de la Llei 5/1990.

Entenem que essencialment aquestes modificacions, bé sigui en la línia del que planteja el senyor Llorens en la proposta de resolució, bé sigui en la línia del que plantejem nosaltres en la proposta de modificació de la Llei, haurien d'anar en la línia de facultar probablement el Parlament de Catalunya primer per modificar la Llei, evidentment, perquè aquest és el camí, i després perquè, atenent la situació social i econòmica dels beneficiaris dels regs de nova implantació, sobretot des d'un punt de vista comarcal i sobretot tenint en compte la situació d'estretor de les economies familiars agràries, sobretot en les comarques de secà allà on es faran aquestes transformacions o implantacions de nous regs, dic, doncs, facultar, per exemple, el Parlament de Catalunya perquè es pogués reduir o suprimir aquesta aportació del 30%, en el cas de regs nous, o del 40%, en el cas d'ampliació, donat que —com s'ha dit abans—, doncs, la despesa d'ampliació o de millora o d'implantació de nous regs no és únicament la contribució a les obres: és l'adequació de les finques, és l'execució dels sistemes de regatge..., són tota una sèrie de coses.

Bé, sense allargar-me més, per tant, crec que queda clara la posició del meu Grup, bé sia per la via de l'aprovació d'aquesta proposta de resolució que presenta el Grup Popular, bé sia al seu dia per la presa en consideració de la nostra proposta de modificació de la Llei 5/1990, esperem tirar endavant la resolució d'aquest assumpte. El que no podrà dir-se, en qualsevol cas, és que el problema és que hi ha una determinada llei que ho fixa d'una determinada manera, perquè, com que aquesta Llei es va fer en el Parlament de Catalunya, el Parlament de Catalunya també pot modificar-la i millorar-la.

Senyor president, senyores diputades i senyors diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pueyo. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el diputat senyor Vilalta.

El Sr. VILALTA I OLIVA: Senyor president, moltes gràcies. Per fixar la posició del Grup Socialista respecte a aquesta Moció que presenta el Grup Popular, com a conseqüència de la interpellació que va haver-hi al seu moment. La nostra valoració sobre el conjunt de la Moció és una valoració positiva, i, per tant, donarem suport al conjunt de la Moció, als dos punts de la Moció, fent-hi algunes observacions puntuals.

En el primer punt, compartim el criteri expressat per algun altre portaveu en el sentit que no hauríem de confondre que aquesta sigui, la transformació del secà en zona de rega-

diu, la via de salvació única i exclusiva, ni molt menys, de l'agricultura de Catalunya, que passa una situació de crisi, que en altres ocasions hem constatat en aquest mateix Parlament.

Assenyalar també que els menys experts en el tema no haurien de confondre's en aquesta aparent contradicció que ja s'assenyalava abans: transformar zones de secà en zones de regadiu i, al mateix temps, escoltar que una de les línies bàsiques de la política comunitària, de la política agrària comunitària, passa per la reducció d'excedents, i per tant per la retirada de terres de conreu, no és una contradicció insalvable. Efectivament, hi han zones en explotació agrària que produeixen productes excedentaris que val més que siguin retirades de la producció, aquestes zones, per reforestar-les, per exemple, i, en canvi, hi han altres zones en el territori, zones que en aquest moment són zones de secà, que valdria la pena portar-hi l'aigua perquè, d'aquesta manera, s'obriria la seva possibilitat de produir un ventall de productes més ampli, que podria facilitar-los una renda superior a la renda que en aquest moment tenen. I, en aquest sentit, el poder públic té una funció importantíssima, ordenant els espais i ordenant, en definitiva, indirectament, per tant, també les produccions i, en qualsevol cas, posant en joc la potencialitat productiva de les diverses terres, en aquest cas, de Catalunya.

La segona qüestió, quan s'apunta a les indeterminacions de la Llei d'infraestructures hidràuliques de Catalunya, la Llei 5/90, assenyalar que compartim aquesta consideració: efectivament, hi han indeterminacions que haurien de determinar-se, que haurien de resoldre's, i compartir la voluntat apuntada pel portaveu d'Esquerra Republicana en el sentit que més tard o més d'hora haurà de procedir-se a una modificació d'aquesta Llei que resolgui aquestes indeterminacions. Efectivament, no solament aquestes indeterminacions que apuntava el proponent de la Moció, sinó la insalvable deficiència que la nostra legislació no contempli quelcom tan fonamental que contempla la legislació estatal com són les obres d'interès general.

El Grup Socialista segueix sostenint, en aquesta matèria, que la posada en regadiu d'algunes zones del nostre territori, més que interessar els mateixos beneficiaris de l'operació, constitueix, en ocasions, una operació que interessa el conjunt del país i que, per tant, interessa el conjunt de la nació. És, per tant, alguna actuació, una obra d'interès general, i, en tant que obra d'interès general, no haurien de suportar els seus costos uns beneficiaris possibles, moltes vegades difícils de determinar en el futur, sinó el conjunt de la nació i, per tant, l'erari públic.

Estic pensant, en aquest cas, per exemple, en la línia principal del canal Segarra-Garrigues; el canal Segarra-Garrigues, en la seva línia principal, en el seu subministrament en alta, fa una distribució d'aigua pel conjunt del territori que interessa, més que els seus possibles futurs beneficiaris, el conjunt del país, i, per tant, hauríem de donar cabuda en la Llei a la consideració d'obres d'interès general, com existeix també en la legislació estatal. Una altra cosa és l'aplica-

ció d'un benefici directe per part d'aquells que seran uns usuaris, uns beneficiaris directes, en la repercussió del cost de les obres que això pugui implicar-los.

En qualsevol cas, reincidir en la consideració que la nostra legislació específica en matèria d'infraestructures hidràuliques, i, en aquest cas, en matèria de regatges, conté algunes indeterminacions que la fan, que la converteixen en una llei menys precisa, menys desenvolupada del que està la legislació estatal, i, per tant, després de constatar aquesta insuficiència, apuntar la necessitat que la Llei ha de ser modificada –ho repeteixo– tard o d'hora i, per tant, compartir la línia d'actuació que apuntava el portaveu d'Esquerra Republicana en el sentit d'impulsar una modificació de la Llei com més aviat millor.

En qualsevol cas, senyor president, la valoració que fem de la Moció, com he dit abans, és globalment positiva, encara que en alguns aspectes nosaltres no l'hauríem redactat exactament així, i, com a conseqüència d'aquesta valoració globalment positiva, nosaltres li donarem suport.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Vilalta. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Companys.

El Sr. COMPANYS: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, he escoltat amb atenció les diferents intervencions, i, en tot cas, m'atreveiria a dir que d'elles es desprenen dos problemes perfectament definits. Per un costat, un problema sobre la necessitat –crec que ha quedat clar– de continuar amb aquesta política altament positiva que està tirant endavant el Consell Executiu, amb la transformació de nous recs; penso que és important, això, i que ja ho estem fent. Per tant, la primera part de la Moció seria innecessària, perquè, en tot cas, l'única cosa que es fa és fer evident una política que s'està fent ja des de fa molt de temps: abans de l'any 2000, cent mil hectàrees de nous regadius, superfície que equivaldria als canals d'Aragó i Catalunya i canal d'Urgell junts; per tant, és una política clara. Està clar que aquesta voluntat està lligada amb la voluntat del mateix Parlament de Catalunya i de l'Executiu de fer una normativa, que és la Llei d'infraestructures hidràuliques, que és un marc, al meu entendre, bo, un marc modern, que regula la construcció de totes aquestes obres d'infraestructura.

Per tant, aquest seria el primer apartat, que, malgrat que ens sembla positiu, no li podem donar suport per una senzilla raó: perquè arriba dos anys tard; aquesta proposta hauria sigut molt interessant fa dos anys o fa tres anys, abans que tinguéssim la Llei i abans que, d'una forma clara, el Govern de Catalunya hagués començat a tirar endavant aquest pla de modernització del nostre camp. Jo estic plenament d'acord amb aquesta política; entenem que la portada d'aigua a les finques és millorar-ne la rendibilitat, i, si comparem, en aquest moment, les zones de secà i les zones de regadiu, queda clar: no podem, de cap manera, deixar que el nostre camp creixi en funció d'una política agrària comuna que canvia cada quatre dies, i, per tant, nosaltres, malgrat

tot, nosaltres no produïm els excedents, els excedents se produeixen en altres països, i, per tant, de cap manera nosaltres podem parar un pla de modernització del nostre camp.

Per tant, per un costat, diríem que la primera no era necessària, al nostre entendre. I, la segona, jo penso que, en tot cas, s'ha llegit els articles 25, 26 i 27 de forma esbiaixada. Nosaltres entenem que tenim una bona llei d'infraestructures hidràuliques, llei que el Partit Socialista va ser-ne un gran defensor, i que, per exemple, en el títol segon, que és el que en aquests moments se pretén modificar, resulta que en la seva aprovació no hi va haver ni un sol vot en contra i solament unes quantes abstencions; no hi va haver cap proposta de modificació del sistema de finançament perquè entenem que el sistema de finançament és bo. Sobretot, aquest sistema de finançament és bo si el comparem amb el sistema de finançament de la Llei d'aigües. Jo, m'agradaria que, realment, les senyores i els senyors diputats que tenen interès en temes hidràulics fessin una lectura detinguda de la Llei d'aigües i s'adonarien, per exemple, que, quan se parla del 4%, no es parla del 4% d'interessos, sinó que es parla del 4% del valor d'obra, i, quan es parla de les amortitzacions, es parla no de cinquanta anys, sinó de vint-i-cinc. Evidentment que també es parla de cinquanta, quan se parla de la regulació –per tant, de la construcció– de pantans, però, quan se parla de la construcció de sèquies i de la construcció de canals, se parla de vint-i-cinc anys. I també es parla, en la mateixa Llei d'aigües, que es pagarà..., els regants, a través de les quotes, pagaran la totalitat del cost de l'obra. Per tant, no hi ha diners a fons perdut en l'aplicació de la Llei d'aigües. No passa el mateix amb la llei catalana, una llei que deixa perfectament clar que les obres es podran pagar de dues maneres: o durant l'obra o quan arribi l'aigua al peu de la finca, mitjançant un conveni que signaran els mateixos propietaris amb l'Administració.

Per tant, aquí hi ha dues posicions; en el cas dels nous regadius, el 30% a fons perdut i el 70% d'aportació per part del Govern –és una aportació importantíssima–, i que, en aquest cas, jo penso que la discussió que ens porta aquí no és una discussió bàsicament pensant en problemes hidràulics: nosaltres estem aquí, en aquest moment, perquè és cert que el camp està passant per una situació difícil i no és menys cert que en alguns casos hi pot haver problemàtiques per poder sufragar els costos de la reconversió. Però aquest no és un problema d'hidràulica, sinó que és un problema de mala situació del camp, és un problema de renegociació de la política agrària comuna i, sobretot, és un problema que entre tots hem de mirar que, al camp, s'hi pugui viure de forma digna i que els pagesos puguin aportar aquesta quantitat d'una forma convenient per poder finançar les obres.

Per tant, jo penso que són dos temes completament diferenciats: per un costat, el finançament i la Llei d'aigües, que és bona, i, per altre, una situació precària que està travessant el camp, però que no la solucionarem fent pagar una mica menys als pagesos, perquè la gent del camp volem pagar; el que volem fer és que ens puguem guanyar la vida de forma digna i que, a més, puguem pagar aquestes obres.

Deia –i amb això acabo– que trobo estranya –si no hi ha altres tipus de motius– aquesta voluntat, pràcticament, de fer obres al cent per cent a fons perdut, quan en el moment de la discussió no hi va haver cap esmena ni cap vot en contra, en el moment que es va discutir aquest títol segon.

Per tant, senyores i senyors diputats, en funció del que he dit, tant en el punt primer de la Moció com en el punt segon, el nostre vot serà contrari.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Companys. Votació separada del primer i segon punt. Sí? (*El Sr. Curto i Casadó demana per parlar.*) Digui, digui.

El Sr. CURTO I CASADÓ: No, senyor president. Est diputat voldria demanar autorització a la presidència, perquè hi ha hagut una contradicció, probablement involuntària, en les paraules del portaveu del Grup de la majoria, i simplement per a clarificar-les. Se tracta d'una precisió, no d'una discrepància; d'una precisió.

El Sr. PRESIDENT: De totes maneres, les contradiccions, les hauria de fer el diputat que ha intervingut.

El Sr. CURTO I CASADÓ: No, senyor president, perquè és que ha contradit una actuació del Grup Popular en relació que vam votar a favor un determinat article de la Llei d'infraestructures hidràuliques de Catalunya, és a dir, lo famós pacte de...

El Sr. PRESIDENT: Té un minut; té un minut, senyor Curto.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Clar, lo Grup Popular, senyor president, en la Llei d'infraestructures hidràuliques de Catalunya, va presentar una esmena a la totalitat per a demostrar la seva disconformitat amb esta Llei. No sé si, un article, el vam votar a favor o en contra, però del que queda constància és que hi va haver una esmena a la totalitat. Major disconformitat amb una llei que una esmena a la totalitat, no hi pot haver.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. (*El Sr. Companys demana per parlar.*) El senyor Companys també demana la paraula i la presidència la hi dona.

El Sr. COMPANYS: Senyor president, en tot cas, és per ratificar el que he dit allà. He dit –i ho torno a dir– que en el

títol segon de la Llei no hi va haver cap vot en contra: el 85% per cent dels diputats hi van votar a favor i la resta es van abstenir; per tant, en el títol segon, en els articles des del 25 fins al 28, que formen el títol segon, no hi va haver cap votació en contra.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Em sembla que és una discussió estèril, perquè en el *Diari de Sessions* figurarà com van anar les votacions...

El Sr. CURTO I CASADÓ: És clar, senyor president, però és que est portaveu del que vol deixar constància és que aquesta discussió no es pot acabar donant la sensació que el Grup Popular va donar suport a esta Llei. A partir de quan hi ha una esmena a la totalitat, se demostra la disconformitat amb la Llei, i el que no pot deixar-se en l'ambient és que hi ha una contradicció d'actuació del Grup Popular, dient: «votem a favor estos determinats articles i ara vós féu referència, contràriament, als altres». I, per consegüent, d'acord que es pogués fer esta votació –no sé si a les votacions parcials–, però una esmena a la totalitat és la disconformitat més absoluta amb una llei que presenta un govern.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto.

Passem a la votació. Votarem separatament el primer punt i el segon.

En primer lloc, es vota el primer punt.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

El primer punt de la Moció ha estat rebutjat per 34 vots a favor, 61 en contra i 3 abstencions.

Es vota el segon punt.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El segon punt de la Moció ha quedat rebutjat per 38 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.

S'aixeca la sessió.

(*És la una del migdia i un minut.*)

EL PARLAMENT DE CATALUNYA

2ª EDICIÓ

Jaume Sobrequès
Francesc Vicens
Ismael E. Pitarch

Prefaci dels M. H. Srs.
Heribert Barrera
i Miquel Coll i Alentorn

Publicacions
del Parlament
de Catalunya

Barcelona 1987 504 pàgines. ISBN 84-505-6832-3
Preu: 10.000 PTA.

Paper couché i relligadura en
símil pell, estampada a 4
colors, protegida amb
sobrecoberta d'ace-
tat transparent

231
fotos a tot color
i a tota plana, originals
de Francesc Català i Roca
i altres fotògrafs i arxius

78 fotos històriques en blanc
i negre, reproduïdes en bitò

15 gràfics i esquemes sobre l'organització
i el funcionament parlamentaris

C O N T I N G U T

Prefaci del M. H. Sr. Heribert Barrera
Prefaci del M. H. Sr. Miquel Coll i Alentorn

**La institució parlamentària en la
història de Catalunya**, per Jaume
Sobrequès i Callicó

Origen
Major edat el segle XIII
El funcionament de les Corts Medievals
L'època d'or de les Corts
Les Corts i la crisi del segle XV
Les Corts escenari del redreçament
polític
Progressiva decadència de les Corts els
segles XVI i XVII
La desaparició definitiva de les Corts

El Palau del Parlament, per Francesc
Vicens

La Ciutadella de Felip V
Un segle i mig de repressió

L'arsenal de la Ciutadella
D'arsenal a palau reial
De palau reial a Museu
La instal·lació del Parlament durant la
República
L'etapa actual

El Parlament de Catalunya, per
Ismael E. Pitarch

I. Crònica del Parlament
*El parlament de la Generalitat restaurada
(1932-1939)*
Composició del Parlament
Esdeveniments històrics més importants
en la vida del Parlament
La funció legislativa
La funció de control
Altres funcions del Parlament
El Parlament de la Generalitat restablerta
Les eleccions al Parlament de Catalunya

II. Les funcions del Parlament
La naturalesa i la funció del Parlament
El sistema d'autogovern de Catalunya
Característiques del Parlament
La funció i les competències legislatives
del Parlament
Les funcions de creació, control i impuls
de l'acció política i de govern
La funció electiva
La funció integradora i solidària
El funcionament del Parlament
L'elecció del Parlament
Els diputats
La seu i el temps de treball
Els òrgans del Parlament
El sistema de treball i de decisió
El procediment legislatiu del Parlament
El control i l'impuls polític de l'acció de
govern
La publicitat i el coneixement del
Parlament
Els serveis del Parlament

PUBLICACIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Constitució Espanyola

Barcelona 1988. 2.ª edició ISBN: 84-500-9376-7

Preu: 150 pta. 17 x 11 cm, 88 pàg.

Text de la Constitució Espanyola, aprovada per les Corts Generals de l'Estat el 31 d'octubre de 1987, amb un índex final de títols i de capítols.

Constitució Espanyola. Estatut d'Autonomia de Catalunya. Reglament del Parlament de Catalunya

Barcelona 1990. 5.ª edició ISBN: 84-393-2176-7

Preu: 1.050 pta. 15 x 9 cm, 488 pàg.

Volum de petit format que aplega tres documents legislatius bàsics: la Constitució Espanyola, l'Estatut d'Autonomia de Catalunya i el Reglament del Parlament de Catalunya. A cada document s'afegeix un índex analític ordenat alfabèticament, on cada terme, a més de remetre al lloc del text legal on figura n'explica el contingut i es relaciona amb tot el context jurídic que implica.

Declaració Universal dels Drets Humans

Barcelona 1988. 3.ª edició

Preu: 80 pta. 17 x 11 cm, 22 pàg.

Text de la Declaració Universal dels Drets Humans, aprovada per l'Assemblea General de les Nacions Unides el desembre de 1948. L'acompanya una Resolució del Parlament de Catalunya sobre els drets de la infància.

Estatut d'Autonomia de Catalunya

Barcelona 1983. 2.ª edició ISBN: 84-500-9378-3

Preu: 100 pta. 17 x 11 cm, 46 pàg.

Text de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, aprovat per referèndum popular l'octubre de 1979 i sancionat pel Rei Joan Carles I el desembre del mateix any. Amb un índex final de títols i capítols.

Parlament de Catalunya. L'obra legislativa 1932-1939

Edició i estudi introductori a càrrec d'Ismael E. Pitarch

Barcelona 1981. ISBN: 84-500-4156-2

Preu: 3.000 pta. 31 x 22 cm, 422 pàg.

Recopilació de les lleis elaborades pel primer Parlament de Catalunya, precedides d'un estudi històric i jurídic sobre les fonts, els procediments i l'actuació legislativa del Parlament.

Parlament de Catalunya. Legislatura 1980-1984

Barcelona 1986. ISBN: 84-505-4739-3 (o.c.)

Preu: 8.500 pta (2 volums). 31 x 22 cm, 1.006 pàg (2 vol.).

Obra que resumeix, en dos volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1980-1984. Conté les dades biogràfiques i parlamentàries dels diputats, la composició i el treball dels òrgans, el text íntegre de les lleis, les resolucions i les mocions aprovades, etc.

Vol. 1. ISBN: 84-505-4740-7

Vol. 2. ISBN: 84-505-4741-5

Parlament de Catalunya. Legislatura 1984-1988

Barcelona 1989. ISBN: 84-505-8049-8 (o.c.)

Preu: 8.500 pta (2 volums). 31 x 22 cm, 1.550 pàg (2 vol.).

Obra que resumeix, en dos volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1984-1988

Vol. 1. ISBN: 84-505-8049-8

Vol. 2. ISBN: 84-505-8051-X

Parlament de Catalunya. Llibre del Cinquantenari: 1932-1982

Textos i documentació a càrrec d'Ismael E. Pitarch

Barcelona 1984. ISBN: 84-500-9786-X

Preu: 6.250 pta. 31 x 25 cm, 428 pàg.

El cinquantenari de la constitució del primer Parlament de Catalunya (1932) fou commemorat amb aquest llibre-document que és també un homenatge als parlamentaris de 1932 i la seva actuació fins al 1939. En reproduïx els documents més significatius i les biografies dels 83 diputats que el constituïren.

El Parlament de Catalunya

Barcelona 1991. 5.ª edició

Preu: 100 pta. 21 x 12 cm, 58 pàg.

Fullet explicatiu de l'estructura, les funcions i el funcionament del Parlament, amb una descripció del palau on aquest té la seu il·lustrat amb fotos a tot color, de Francesc Català Roca i altres fotògrafs. N'hi ha, també, versions en castellà, alemany i anglès.

El Parlament de Catalunya

per J. Sobrequès, Francesc Vicens i Ismael E. Pitarch

Barcelona 1987. 2.ª edició ampliada ISBN: 84-505-6832-3

Preu: 12.500 pta. 31 x 24 cm, 502 pàg.

Història il·lustrada de la institució parlamentària a Catalunya des de l'edat mitjana, i de l'actual palau del Parlament. Ressenya de la vida interna de la cambra i de la tasca parlamentària en les seves diverses funcions.

Segona edició, ampliada, amb 231 fotos a tot color i a tota pàgina, i 78 d'històriques en blanc i negre, reproduïdes en bitò.

PUBLICACIONS PERIÒDIQUES

Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya

ISSN: 0213-7798

Preu: Subscripció anual: 7.500 pta. 31 x 21,5 cm.

Publica els projectes i les proposicions de llei, els vots particulars o les esmenes a defensar en el Ple o en comissions, els informes de Ponència, els dictàmens de les comissions legislatives, els acords de les Comissions i del Ple, les interpellacions, mocions, proposicions no de llei, propostes de resolució, comunicacions del Consell Executiu, etc. Al final de cada any natural es publiquen quatre índexs: de tramitacions, d'òrgans, de persones i de matèries.

Diari de Sessions del Parlament de Catalunya

ISSN: 0213-7976 (general)

ISSN: 0213-7984 (sèrie P)

Preu: Subscripció anual: 6.000 pta. 31 x 21,5 cm.

Publica la transcripció fidel de totes les intervencions produïdes en les sessions públiques del Parlament, tot anotant les incidències que s'hi han esdevingut. Apareix en dues sèries: sèrie P, per a les sessions plenàries; sèrie C, per a les sessions de les comissions. Al final de cada any natural se'n publiquen tres índexs: cronològic, de persones i de matèries.

Les publicacions del Parlament de Catalunya es poden adquirir a les llibreries de la Generalitat i al Palau del Parlament. Les subscripcions es poden fer al Servei de Publicacions del Parlament.

SUBSCRIPCIÓ

☐ Edició impresa
☐ Edició en microfitxa

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció (impresos o en microfitxa) començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es pot fer:

- a) Per gir postal.
- b) Per transferència bancària, a nom del Parlament de Catalunya, al compte corrent número 2500019405 de la Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona, agència 3018, del Pla de Palau núm. 2, 08003 Barcelona.
- c) Per xec registrat.
- d) En metàl·lic a la Caixa del Parlament.

BUTLLETA

Nom NIF

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ ☐ ☐

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ ☐ ☐

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta) ☐ ☐

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 19....

Amb aquesta finalitat, i amb data de de envia

per núm. la quantitat de pessetes
(gir / xec al portador)

..... de de 19

Signatura

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició, impressió i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 221 20 00.

Subscripció anual (edició impresa o edició en microfitxa): 6.000 pessetes.

Subscripció anual conjunta amb el Butlletí Oficial del Parlament
de Catalunya (edició impresa o edició en microfitxa): 13.000 pessetes.

Número solt (edició impresa o edició en microfitxa): 120 pessetes (Preus amb IVA inclòs).

Dip. Leg. B-27.966-80. ISSN 0213-7976 (general) ISSN 0213-7984 (sèrie P)

